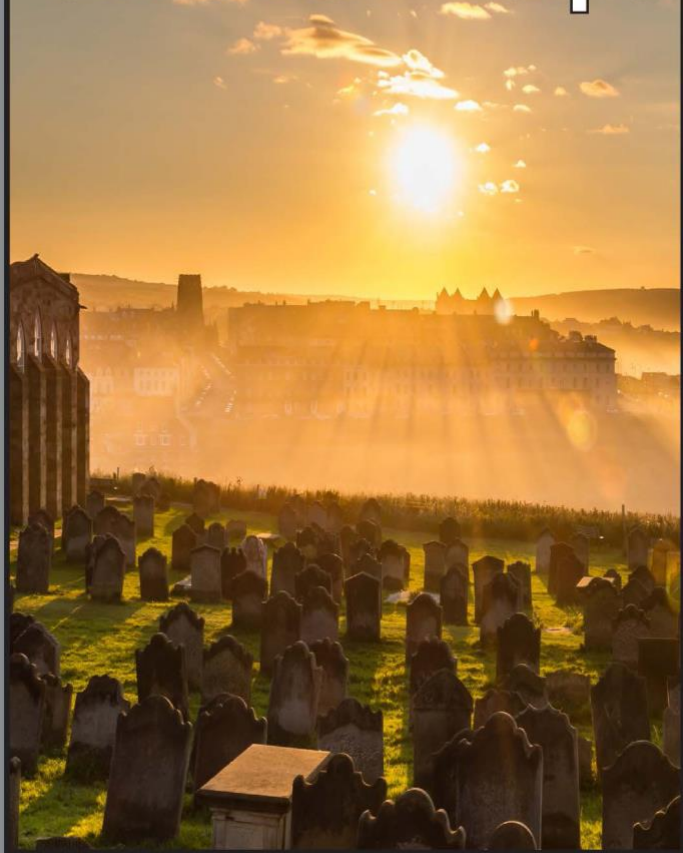

Ελπίδα πέρα από τον τάφο

Ελπίδα πέρα από τον τάφο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τι είναι ο θάνατος;

Ο θάνατος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου· και μόνο η Αγία Γραφή, από όλες τις πηγές πληροφοριών που έχει στη διάθεσή του ο άνθρωπος, μας παρέχει σαφείς πληροφορίες σχετικά με το μέλλον εκείνων που έχουν χτυπηθεί από αυτό το φοβερό τέρας. Ο Λόγος του Θεού υπόσχεται ότι έρχεται μια εποχή κατά την οποία «δεν θα υπάρχει πλέον θάνατος» και, επιπλέον, ότι όσοι έχουν πεθάνει θα ζήσουν ξανά. (Αποκάλυψη 21:4· Ιωάννης 5:28, 29). Η γνώση της πρόνοιας του Δημιουργού για μια φυλή που πεθαίνει θα πρέπει να αποτελεί πραγματική παρηγοριά για όσους θρηνούν τους αγαπημένους τους που έχουν πεθάνει.

Στο φρικτό φάντασμα του ίδιου του θανάτου προστίθεται η σχεδόν καθολική αβεβαιότητα για το τι βρίσκεται πέρα από τον τάφο. Τι συμβαίνει σε ένα άτομο την επόμενη στιγμή μετά το θάνατο; Είναι αυτό το άτομο ακόμα ζωντανό με κάποιο μυστηριώδη τρόπο, αιωρούμενο γύρω από τα γραφεία κηδειών ενώ οι φίλοι του έχουν συγκεντρωθεί για να θρηνήσουν το θάνατό του; Ή έχει αναχωρήσει για κάποιο άγνωστο και «όμορφο νησί κάπου»; Ή, αν ο αποθανών δεν ήταν χριστιανός, βρίσκεται τώρα στις παραδοσιακές περιοχές των καταδικασμένων, όπου

είναι καταδικασμένος να υποφέρει μια αιωνιότητα βασανιστηρίων σε μια κόλαση φωτιάς και θείου;

Όσο και αν προσπαθούμε, δεν μπορούμε να απομακρύνουμε εντελώς αυτές τις ερωτήσεις από το μυαλό μας. Και ενώ πολλοί από εμάς μπορεί να παρηγορούμαστε εν μέρει με τη σκέψη ότι τουλάχιστον πολλοί από τους στενούς φίλους και συγγενείς μας που έχουν πεθάνει ήταν καλοί άνθρωποι και πιστοί χριστιανοί, όπως το κατανοούσαν, και ως εκ τούτου, σύμφωνα με τις αποδεκτές πεποιθήσεις μας, θα πρέπει τώρα να είναι ευτυχισμένοι στον παράδεισο, ωστόσο, όλοι μας είχαμε κάποιους αγαπημένους φίλους, και πιθανώς συγγενείς, που έχουν πεθάνει εκτός του πλαισίου της ορθόδοξης πίστης και πρακτικής, και δεν μπορούμε να μην αναρωτιόμαστε τι απέγιναν αυτοί. Υποφέρουν τώρα ή είναι ευτυχισμένοι;

Η επιστήμη δεν προσφέρει καμία ελπίδα

Η επιστήμη μας λέει ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις για τη συνέχιση της ανθρώπινης ζωής μετά το θάνατο. Καθώς ζούμε σε μια εποχή υλισμού, πολλοί τείνουν να αποδέχονται αυτή την άποψη. Ο ισχυρισμός είναι ότι, όσον αφορά την αρχή της ζωής, ο άνθρωπος δεν διαφέρει από τα κατώτερα ζώα· ότι η ανώτερη νοημοσύνη του ανθρώπινου είδους δεν οφείλεται στην παραδοσιακή θεωρία ότι ο άνθρωπος κρύβει μέσα του μια ξεχωριστή νοημοσύνη που ονομάζεται «ψυχή» ή «πνεύμα», αλλά στο γεγονός ότι διαθέτει έναν ανώτερο, πιο εξελιγμένο οργανισμό από ό,τι τα άλογα πλάσματα.

Ας σημειώσουμε τώρα μερικά από τα βιβλικά εδάφια που δείχνουν σαφώς ότι η επιστήμη έχει δίκιο όσον αφορά την παρούσα κατάσταση των νεκρών. Στο Εκκλησιαστής 9:5 διαβάζουμε: «Γιατί οι ζωντανοί ξέρουν ότι θα πεθάνουν· αλλά οι νεκροί δεν ξέρουν τίποτα». Ο Ψαλμός 49:10-12 είναι επίσης στο θέμα: «Όσοι είναι σοφοί πρέπει τελικά να πεθάνουν, ακριβώς όπως οι ανόητοι και οι άφρονες, αφήνοντας πίσω τους όλο τον πλούτο τους . Ο τάφος είναι η αιώνια κατοικία τους, όπου θα μείνουν για πάντα. Μπορεί να ονομάσουν τις περιουσίες τους με το όνομά τους, αλλά η φήμη τους δεν θα διαρκέσει. Θα πεθάνουν, όπως τα ζώα».

Στη Γένεση 2:7 μας λέγεται ότι «ο Κύριος ο Θεός πλάσθηκε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και εμφύσησε στις ρουθούνιές του την πνοή της ζωής· και ο άνθρωπος έγινε ζωντανή ψυχή». Αργότερα, μετά την παράβαση αυτού του αρχικά τέλειου ζευγαριού, ο Θεός είπε: «Με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα τρως το φαγητό σου μέχρι να επιστρέψεις στη γη, αφού από αυτήν πάρθηκες· γιατί χώμα είσαι και στο χώμα θα επιστρέψεις». (Γένεση 3:19). Στον Ψαλμό 146:4 ο Δαβίδ κάνει μια emphaticή δήλωση σχετικά με την κατάσταση εκείνων που επιστρέφουν στο χώμα. Παραθέτουμε: «Όταν εκπνέουν την τελευταία τους πνοή, επιστρέφουν στη γη, και όλα τα σχέδιά τους πεθαίνουν μαζί τους». Αν η γλώσσα σημαίνει κάτι, τότε δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτές οι λέξεις περιγράφουν έναν νεκρό άνθρωπο ως αναίσθητο, με όλες τις σκέψεις να έχουν χαθεί.

Σημειώστε και πάλι τη δήλωση του ψαλμωδού: «Όταν εκπνέουν την τελευταία τους πνοή,

επιστρέφουν στη γη». Αν ένας άνθρωπος, ως συνειδητό, ζωντανό ον, δημιουργήθηκε από την ένωση του υλικού σώματος με την πνοή της ζωής, θα φαινόταν λογικό ότι όταν αυτά τα δύο στοιχεία χωριστούν, η ζωή θα σταματήσει· και αυτό ακριβώς δηλώνει το κείμενο: «όλα τα σχέδιά τους πεθαίνουν μαζί τους».

Κάποιοι μπορεί να αναρωτιούνται για την «πνοή της ζωής», σκέπτοντας ίσως ότι αυτό μπορεί να είναι κάτι που συνεχίζει να ζει μετά το θάνατο του σώματος. Θα αφήσουμε το θέμα της «ψυχής» για μετέπειτα εξέταση, αλλά ας εξετάσουμε τώρα ένα απόσπασμα που περιγράφει τη διαδικασία του θανάτου, δείχνοντας ακριβώς τι γίνεται με τα δύο κύρια στοιχεία που η θεία, δημιουργική σοφία έχει συνδυάσει για να δημιουργήσει την ανθρώπινη ζωή. Λέει: «Τότε η σκόνη θα επιστρέψει στη γη όπως ήταν· και το πνεύμα θα επιστρέψει στον Θεό που το έδωσε.» Εκκλησιαστής 12:7

Το κλειδί για τη σωστή κατανόηση αυτού του κειμένου βρίσκεται στη λέξη «επιστρέφει», που χρησιμοποιείται τόσο για το σώμα όσο και για το πνεύμα. Λέγεται ότι το σώμα επιστρέφει στη γη. Αυτό συμβαίνει επειδή τα στοιχεία του προήλθαν αρχικά από τη γη. Επομένως, αν το πνεύμα επιστρέφει στον Θεό, πρέπει να ήταν μαζί Του πριν εισέλθει στον ανθρώπινο οργανισμό. Αν το να είσαι με τον Θεό με αυτή την έννοια σημαίνει να είσαι στον ουρανό, τότε προκύπτει ότι αν το «πνεύμα» στο οποίο αναφέρεται εδώ είναι μια συνειδητή οντότητα, ικανή να απολαμβάνει τη ζωή σε έναν πνευματικό ουρανό, αυτό σημαίνει ότι ο καθένας από εμάς πρέπει να

βρισκόταν σε αυτόν τον πνευματικό ουρανό πριν γεννηθούμε· αλλιώς δεν θα μπορούσε να ειπωθεί ότι «επιστρέφουμε» όταν πεθαίνουμε.

Τι είναι πραγματικά το «Πνεύμα»

Η εβραϊκή λέξη που εδώ μεταφράζεται ως «πνεύμα» είναι *ruach*. Ο καθηγητής Strong, αναγνωρισμένη αυθεντία στις εβραϊκές και ελληνικές γλώσσες, μας λέει ότι αυτή η εβραϊκή λέξη *ruach* σημαίνει «άνεμος» ή «πνοή». Είναι η ίδια εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «πνοή» στη Γένεση 7:15, όπου αναφέρεται ότι την έχουν τα κατώτερα ζώα. Παραθέτουμε: «Ζεύγη από όλα τα πλάσματα που έχουν την πνοή της ζωής [*ruach*] μέσα τους ήρθαν στον Νώε και μπήκαν στην κιβωτό». Αν η χρήση της λέξης *ruach* για να περιγράψει την πνοή ή το πνεύμα της ζωής στους ανθρώπους σημαίνει ότι έχουμε μέσα μας μια νοήμονα οντότητα κάποιου είδους που συνεχίζει να ζει μετά το θάνατο του σώματος, σημαίνει επίσης ότι τα κατώτερα ζώα κατέχουν εγγενώς κάτι παρόμοιο, άυλο, που δεν μπορεί ποτέ να πεθάνει.

Όταν όμως σκεφτόμαστε σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού, όλα γίνονται σαφή. Η Γένεση 2:7 δηλώνει ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και «έπνευσε στις ρουθούνιές του την πνοή της ζωής». Το αποτέλεσμα της ένωσης του σώματος με την πνοή της ζωής λέγεται ότι είναι ότι «ο άνθρωπος έγινε ζωντανή ψυχή». Προφανώς, όταν το σώμα επιστρέφει στη γη και η πνοή ή το πνεύμα της ζωής επιστρέφει στην αρχική της πηγή – στον Θεό που το έδωσε – αφήνει το άτομο στην ίδια κατάσταση

που βρισκόταν πριν από τη γέννησή του, η οποία ήταν μια κατάσταση ανυπαρξίας.

Για να διευθετήσουμε αυτό το ζήτημα ακόμη πιο οριστικά, αρκεί να στραφούμε στο Εκκλησιαστής 3:19-21, όπου χρησιμοποιείται και πάλι η εβραϊκή λέξη *ruach*, και εκεί αναφέρεται ότι η πνοή [*ruach*] τόσο του ανθρώπου όσο και του θηρίου πηγαίνει στον ίδιο τόπο μετά το θάνατο. Παραθέτουμε: «Γιατί αυτό που συμβαίνει στους γιους των ανθρώπων, συμβαίνει και στα θηράματα· το ίδιο πράγμα συμβαίνει και στους δύο: όπως πεθαίνει ο ένας, έτσι πεθαίνει και ο άλλος· ναι, όλοι έχουν την ίδια πνοή [*ruach*]· έτσι ώστε ο άνθρωπος δεν έχει καμία υπεροχή πάνω από το θηρίο: γιατί όλα είναι ματαιότητα. Όλοι πηγαίνουν στον ίδιο τόπο: όλοι είναι από το χώμα, και όλοι γίνονται πάλι χώμα. Ποιος ξέρει [ότι] το πνεύμα του ανθρώπου ανεβαίνει [στον ουρανό] και [ότι] το πνεύμα του θηρίου κατεβαίνει στη γη;»

Οι αναφορές του Νέου Διαθήκη σχετικά με τον θάνατο συμφωνούν πλήρως με αυτές της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Ιησούς υποδεικνύει ότι οι νεκροί βρίσκονται σε κατάσταση αναισθησίας (), την οποία παρομοιάζει με ύπνο. Στο Κατά Ιωάννη 11:1-46 έχουμε μια θαυμάσια αποκαλυπτική περιγραφή της ασθένειας, του θανάτου και της αφύπνισης του Λάζαρου, ενός αγαπημένου φίλου του Ιησού. Η Μάρθα και η Μαρία, αδελφές του Λάζαρου, ήταν επίσης φίλες του κύριου Ιησού, και όταν ο αδελφός τους αρρώστησε, έστειλαν μήνυμα στον Ιησού υποθέτοντας ότι θα ερχόταν αμέσως να τις βοηθήσει.

Αντί να πάει αμέσως στο προσκεφάλι του φίλου του Λάζαρου, ο Ιησούς καθυστέρησε. Αφού πέρασε κάποιος χρόνος, είπε στους μαθητές του: «Ο φίλος μας ο Λάζαρος κοιμάται· αλλά εγώ πηγαίνω, για να τον ξυπνήσω από τον ύπνο». Οι μαθητές το παρεξήγησαν αυτό, υποθέτοντας ότι ο Ιησούς αναφερόταν στον φυσικό ύπνο. Τότε είπε ξεκάθαρα: «Ο Λάζαρος πέθανε». Αργότερα, στον τάφο του Λάζαρου, ο Ιησούς απευθύνθηκε στον νεκρό με δυνατή φωνή λέγοντας: «Λάζαρε, έλα έξω», και μας λέγεται ότι «αυτός που ήταν νεκρός βγήκε έξω». Δεν υπάρχει καμία ένδειξη εδώ ότι η «ψυχή» του Λάζαρου βρισκόταν είτε σε έναν παράδεισο ευδαιμονίας είτε σε μια κόλαση βασανιστηρίων. Σύμφωνα με την περιγραφή, κοιμόταν στον θάνατο. Ναι, ο Ιησούς πίστευε στον «ύπνο του θανάτου».

Στην αφήγηση της αφύπνισης του Λάζαρου από τον ύπνο του θανάτου, έχουμε τονίσει το γεγονός ότι η βιβλική ελπίδα για ζωή μετά τον τάφο βρίσκεται στη βεβαιότητα ότι θα υπάρξει ανάσταση των νεκρών, και όχι στην υπόθεση ότι ο άνθρωπος διαθέτει εγγενή αθανασία. Ο Απόστολος Παύλος συμφωνεί απόλυτα με αυτό. Στην 1 Κορινθίους 15:12-18 καταλήγει στο συμπέρασμα ότι αν δεν υπάρχει ανάσταση των νεκρών, τότε «εκείνοι... που έχουν κοιμηθεί εν Χριστώ έχουν χαθεί».

Και στο βιβλίο της Αποκάλυψης βρίσκουμε την ίδια ομοιομορφία σκέψης όσον αφορά την κατάσταση αναισθησης των νεκρών. Για παράδειγμα, ο Αποκαλυπτικός λέει: «Η θάλασσα παρέδωσε τους νεκρούς που ήταν μέσα της· και ο θάνατος και η κόλαση παρέδωσαν τους νεκρούς που ήταν μέσα

τους». (Αποκάλυψη 20:13). Θα αφήσουμε το θέμα της κόλασης για μετέπειτα εξέταση. Αρκεί τώρα να σημειώσουμε το γεγονός ότι, σύμφωνα με το κείμενο που μόλις παραθέσαμε, εκείνοι που βρίσκονται στην βιβλική «κόλαση» δηλώνονται νεκροί. Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι ζωντανοί και δεν βασανίζονται. Το κείμενο αποκαλύπτει επίσης ότι η ελπίδα των νεκρών είναι ότι θα βγουν από την κόλαση – θα αναστηθούν στη ζωή.

Εν συντομία, λοιπόν, η απάντηση στο ερώτημα «Πού βρίσκονται οι νεκροί;» είναι ότι βρίσκονται τώρα σε κατάσταση αναισθησίας· ότι όλη η ελπίδα για ζωή μετά τον τάφο επικεντρώνεται στη βιβλική διαβεβαίωση ότι, μέσω της ισχυρής δύναμης του μεγάλου Δημιουργού, που θα ασκηθεί από τον θεικό Χριστό κατά τη διάρκεια της εποχής της ερχόμενης βασιλείας, θα υπάρξει «ανάσταση των νεκρών, τόσο των δικαίων όσο και των αδίκων». Πράξεις 24:15

Το ψέμα του Σατανά

Πριν αφήσουμε αυτή τη φάση του θέματος, είναι σκόπιμο να σταματήσουμε αρκετά ώστε να επιστήσουμε την προσοχή στην προέλευση της ψευδούς θεωρίας που είναι τόσο ευρέως αποδεκτή τόσο στις χριστιανικές όσο και στις μη χριστιανικές θρησκείες, ότι «δεν υπάρχει θάνατος». Αν η Αγία Γραφή διδάσκει τόσο σαφώς ότι ο θάνατος είναι μια ζοφερή πραγματικότητα και ο χειρότερος εχθρός του ανθρώπου, από πού προήλθε η ιδέα ότι είναι φίλος, με την έννοια ότι δεν είναι παρά η πύλη προς μια άλλη ζωή;

Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα βρίσκεται στην περιγραφή της Γένεσης σχετικά με την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία και τον θάνατο. Ο Σατανάς, ο « » (ο πονηρός), ενεργώντας μέσω του φιδιού, συζητώντας το θέμα με τη μητέρα Εύα πριν από την παράβαση που έφερε τον θάνατο, είπε: «Σίγουρα δεν θα πεθάνετε» (Γένεση 3:4). Ο Θεός είπε ότι η τιμωρία για την ανυπακοή θα ήταν ο θάνατος – «σίγουρα θα πεθάνετε» (Γένεση 2:17). Η μαρτυρία ολόκληρης της Βίβλου συνάδει με αυτή την αρχική δήλωση για το τι θα αποτελούσε την τιμωρία για την αμαρτία. «Ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος», δηλώνει ο Παύλος. (Ρωμαίους 6:23). «Η ψυχή που αμαρτάνει, αυτή θα πεθάνει», λέει ο Ιεζεκιήλ (κεφ. 18:4). Στην Αποκάλυψη 20:2,3 καταλαβαίνουμε ότι το «παλιό φίδι» που εξαπάτησε τη μητέρα Εύα συνέχισε να είναι απατεώνας από τότε· και η ιστορία αποκαλύπτει ότι αυτό είναι πράγματι αλήθεια. Κατά τη διάρκεια των αιώνων έχουν καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια εξαπάτησης για να ενισχυθεί το ψέμα του Σατανά: «Σίγουρα δεν θα πεθάνετε». Ως αποτέλεσμα, σχεδόν όλοι όσοι σήμερα προσπαθούν να πιστέψουν σε μια μελλοντική ύπαρξη, βασίζουν την πίστη τους στην υπόθεση ότι ο άνθρωπος διαθέτει εγγενή αθανασία. Αλλά τι λένε οι Γραφές για την αθανασία; Το επόμενο κεφάλαιο εξετάζει αυτά τα σημεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Είναι ο άνθρωπος αθάνατος;

Η θεωρία της εγγενούς αθανασίας, η οποία ισχυρίζεται ότι όταν αυτό που ονομάζουμε θάνατο καταλαμβάνει έναν άνθρωπο, αυτός γίνεται πιο ζωντανός από ό,τι πριν συμβεί, βασίζεται στην υπόθεση ότι κάπου μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό κρύβεται ένα αόριστο, άυλο και αόρατο εγώ ή νοημοσύνη που ονομάζεται «ψυχή». Ο ισχυρισμός των θεολόγων είναι ότι αυτή η ψυχή είναι αθάνατη ή ανθεκτική στον θάνατο· επομένως, όταν το σώμα πεθαίνει, αυτή η εσωτερική νοημοσύνη, ή ο πραγματικός άνθρωπος, δραπετεύει από τη φυλακή των ανθρώπινων περιορισμών και είναι ελεύθερη να απολαμβάνει τη ζωή για πάντα σε ένα πολύ υψηλότερο επίπεδο ύπαρξης – εκτός, φυσικά, αν ήταν μια κακιά ψυχή. Στην τελευταία περίπτωση, σύμφωνα με την παραδοσιακή θεολογία, η ψυχή πρέπει να υποφέρει ανείπωτες αγωνίες σε μια καυτή κόλαση από πραγματική φωτιά· ή, στην καλύτερη περίπτωση, σύμφωνα με τη ρωμαιοκαθολική θεολογία, να περάσει μια μακρά περίοδο στο καθαρτήριο πριν μπορέσει να απολαύσει την ελευθερία και τις ευλογίες του παραδείσου.

Οι εκφράσεις «αθάνατη ψυχή» και «απέθαντη ψυχή» χρησιμοποιούνται τόσο συχνά στις θρησκευτικές συζητήσεις, ώστε όσοι δεν έχουν ερευνήσει το θέμα θεωρούν δεδομένο ότι πρόκειται για βιβλικούς όρους. Για τον λόγο αυτό, θα είναι μεγάλη έκπληξη για πολλούς να μάθουν ότι αυτές οι εκφράσεις δεν βρίσκονται καθόλου στη Βίβλο. Η παραδοσιακή

αθανασία της ανθρώπινης ψυχής είναι καθαρά προϊόν της φαντασίας, χωρίς καμία απολύτως βιβλική υποστήριξη.

Οι λέξεις «ψυχή» και ο πληθυντικός της, «ψυχές», χρησιμοποιούνται στη Βίβλο περισσότερες από πεντακόσιες φορές, αλλά σε καμία περίπτωση δεν υπάρχει ούτε η παραμικρή υπόνοια ότι οι ανθρώπινες ψυχές είναι αθάνατες. Αντίθετα, όπου η Βίβλος συζητά το θέμα του θανάτου σε σχέση με την ψυχή, δηλώνει ξεκάθαρα και σαφώς ότι η ψυχή, όπως και το σώμα, υπόκειται στον θάνατο. Για παράδειγμα, μέσω του προφήτη ο Κύριος λέει: «Ιδού, όλες οι ψυχές είναι δικές μου· όπως η ψυχή του πατέρα, έτσι και η ψυχή του υιού είναι δική μου: η ψυχή που αμαρτάνει, θα πεθάνει.» (Ιεζεκιήλ 18:4). Στο Νέο Διαθήκη διαβάζουμε τα λόγια του Ιησούς: «Μη φοβάσθε τους ποιόν σκοτώνουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν την ψυχή· μάλλον φοβάσθε αυτόν που μπορεί να καταστρέψει και την ψυχή και το σώμα στην κόλαση [Γεέννα]». (Ματθαίος 10:28). Ναι, ακόμη και εκείνες οι ψυχές που πηγαίνουν στην κόλαση της Βίβλου καταστρέφονται, δεν βασανίζονται ούτε υποβάλλονται σε πόνο.

Η λέξη «ψυχή» στην Παλαιά Διαθήκη μεταφράζεται από την εβραϊκή λέξη *nephesh*. Ο καθηγητής Young δηλώνει στην *Αναλυτική Συμφωνία των Γραφών* του, ότι αυτή η λέξη *nephesh* σημαίνει απλά «ζώο», ή, ελεύθερα μεταφρασμένα, αυτό που είναι ζωντανό, ή ζωντανό - ένα αισθανόμενο ον. Η λέξη χρησιμοποιείται στην Παλαιά Διαθήκη σε σχέση τόσο με τα κατώτερα ζώα όσο και με τον άνθρωπο. Στο Αριθμοί 31:28 εφαρμόζεται σε ζώα όπως βοοειδή,

γαϊδούρια και πρόβατα. Έτσι, αν επιμέναμε ότι η εβραϊκή λέξη *nephesh*, που μεταφράζεται ως «ψυχή» στην Παλαιά Διαθήκη, σημαίνει αθάνατη ψυχή, τότε θα ήμασταν υποχρεωμένοι να συμπεράνουμε ότι και τα κατώτερα ζώα διαθέτουν αθάνατες ψυχές – ένα συμπέρασμα που λίγοι θα δέχονταν.

Η λέξη «ψυχή» στην Καινή Διαθήκη αποτελεί μετάφραση της ελληνικής λέξης «*ψυχή*». Γνωρίζουμε ότι η λέξη αυτή έχει ακριβώς την ίδια έννοια με την εβραϊκή λέξη «*νεφέσ*», καθώς ο Απόστολος Πέτρος τη χρησιμοποιεί για να μεταφράσει την τελευταία όταν παραθέτει απόσπασμα από τον Ψαλμό 16:10. Η παραπομπή του αποστόλου βρίσκεται στην Πράξη 2:27 και έχει ως εξής: «Διότι δεν θα αφήσεις την ψυχή μου [ελληνικά, «*ψυχή*», εβραϊκά, *nephesh*] στον Άδη, ούτε θα επιτρέψεις στον Άγιο Σου να δει φθορά». Ο Πέτρος μας λέει ότι αυτή είναι μια προφητεία σχετικά με τον θάνατο και την ανάσταση του Ιησού, ότι η ψυχή του δεν αφέθηκε στον Άδη.

Στο Κατά Ματθαίον 26:38 αναφέρεται ότι ο Ιησούς είπε: «Η ψυχή μου είναι υπερβολικά θλιμμένη, μέχρι θανάτου». Αυτό είναι απόλυτα σύμφωνο με την προφητική δήλωση σχετικά με τον Ιησού, η οποία λέει ότι η ψυχή του «έγινε προσφορά για την αμαρτία». Ναι, η ψυχή του Ιησού πέθανε, και μέσω αυτής της μεγάλης θυσίας οι ψυχές όλης της ανθρωπότητας λυτρώνονται από τον θάνατο και τελικά θα αναστηθούν από την κατάσταση του θανάτου.

Μια άλλη ενδιαφέρουσα χρήση της ελληνικής λέξης «*ψυχή*» [αγγλικά, «*soul*»] στο Νέο Διαθήκη βρίσκεται στις Πράξεις 3:20-23. Εδώ έχουμε μια προφητεία που

περιγράφει το έργο της αποκατάστασης, ή της ανάστασης, το οποίο θα πραγματοποιηθεί από τον Μεσσία μετά τη δεύτερη έλευση του και την ίδρυση της βασιλείας του. Μας λέγεται ότι τότε «κάθε ψυχή που δεν θα ακούσει [υπακούσει] αυτόν τον προφήτη, θα καταστραφεί από τον λαό». Έτσι, τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη τονίζουν το γεγονός ότι οι ανθρώπινες ψυχές είναι θνητές, υποκείμενες στον θάνατο, και ότι τελικά όλες οι κακές ψυχές θα καταστραφούν – δεν θα διατηρηθούν και θα βασανιστούν, όπως θα ήθελαν να μας κάνουν να πιστέψουμε τα δόγματα του Μεσαίωνα.

Η πρώτη ανθρώπινη ψυχή που δημιουργήθηκε

Ας σημειώσουμε προσεκτικά τη διαδικασία με την οποία δημιουργήθηκε η πρώτη ανθρώπινη ψυχή, καθώς αυτό θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε πιο καθαρά τι είναι πραγματικά μια ψυχή. Η βιβλική περιγραφή αυτού δίνεται στη Γένεση 2:7, η οποία αναφέρει: «Ο ΚΥΡΙΟΣ ο Θεός πλάσθηκε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και εμφύσησε στις ρουθούνιές του την πνοή της ζωής· και ο άνθρωπος έγινε ζωντανή ψυχή».

Σημειώστε ότι η ψυχή εδώ παρουσιάζεται ως το αποτέλεσμα, ή το προϊόν, μιας ένωσης του σώματος, ή του οργανισμού, με την πνοή της ζωής – «ο άνθρωπος έγινε ζωντανή ψυχή». Αυτό το απόσπασμα δεν λέει, όπως πολλοί στο παρελθόν έχουν εσφαλμένα υποθέσει, ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο και στη συνέχεια του εμφύσησε μια ψυχή –

δηλώνει, μάλλον, ότι κατά τη δημιουργία ο άνθρωπος «έγινε» ψυχή, κάτι που είναι εντελώς διαφορετικό.

Πρώτον, σύμφωνα με την περιγραφή, ο οργανισμός, ή το σώμα, του ανθρώπου σχηματίστηκε – από «το χώμα της γης». Αυτό είναι επιστημονικά σύμφωνο με τα γεγονότα όπως τα γνωρίζουμε σήμερα, καθώς το σώμα του ανθρώπου αποτελείται εξ ολοκλήρου από τα διάφορα χημικά στοιχεία που βρίσκονται στη γη. Στη συνέχεια, σε αυτόν τον οργανισμό εμφυσήθηκε η «πνοή της ζωής», η ζωοποιός δύναμη του αέρα που αναπνέουμε, η οποία είναι απαραίτητη τόσο για την ανθρώπινη όσο και για τη ζωική ζωή. Η εβραϊκή λέξη που εδώ μεταφράζεται ως «πνοή» είναι *neshamah*, η οποία, σύμφωνα με τον καθηγητή Young, σημαίνει κυριολεκτικά «πνοή». Το γεγονός ότι εμφυσήθηκε στις ρουθούνες του πατέρα Αδάμ τονίζει το γεγονός ότι ήταν η πνοή. Σίγουρα, οι ρουθούνες θα φαινόταν ως ένα περίεργο μέρος για να βρίσκεται μια αθάνατη ψυχή.

Τι συνέβη λοιπόν όταν η πνοή της ζωής εμφυσήθηκε στα ρουθούνια αυτού του πρώτου ανθρώπινου οργανισμού; Απλά αυτό: ζωντάνεψε – ή, όπως δηλώνει το κείμενο, «μια ζωντανή ψυχή». Έτσι, η «ψυχή» είναι στην πραγματικότητα αυτό που προκύπτει από την ένωση του οργανισμού με τις ζωοποιές ιδιότητες της πνοής – την «πνοή της ζωής». Μια απλή απεικόνιση αυτού είναι το ηλεκτρικό φως. Ο οργανισμός του λαμπτήρα με το εσωτερικό του κενό, το νήμα κ.λπ. δεν είναι το φως· ούτε είναι το φως η ηλεκτρική ενέργεια που ρέει μέσα από αυτόν τον οργανισμό· αλλά η ένωση του λαμπτήρα με την

ηλεκτρική ενέργεια παράγει το φως. Καταστρέψτε τον λαμπτήρα (οργανισμό) ή διακόψτε το ηλεκτρικό ρεύμα (που αντιστοιχεί στην πνοή της ζωής) και το φως σβήνει· δηλαδή, παύει να υπάρχει, καθώς σβήνει.

Το ίδιο ισχύει και για την ανθρώπινη ψυχή. Όταν το σώμα υποστεί βλάβη λόγω ασθένειας ή ατυχήματος, σε σημείο που δεν μπορεί πλέον να λειτουργήσει επαρκώς ώστε να αντιδράσει στις ζωογόνες ωθήσεις της πνοής της ζωής, η ψυχή, ή η ζωή, του ατόμου «σβήνει», δηλαδή παύει να υπάρχει, πεθαίνει. Ομοίως, αν για οποιονδήποτε λόγο, ή με οποιονδήποτε τρόπο, η πνοή της ζωής απομακρυνθεί από το σώμα, όπως στην περίπτωση πνιγμού ή ασφυξίας, η ζωή επίσης παύει – η ψυχή πεθαίνει.

Φυσικά, σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να έχουμε κατά νου ότι το μεγάλο μυστήριο της ζωής, τις εξωτερικές εκδηλώσεις του οποίου μπορούμε να κατανοήσουμε σε κάποιο βαθμό, βρίσκεται στα χέρια του Δημιουργού. Αυτός είναι ο μεγάλος Δημιουργός, όχι μόνο του ανθρώπου, αλλά και των κατώτερων ζώων. Είναι για κάθε μορφή ζωής στη γη ό,τι είναι ο ήλιος για το φυσικό φως· δηλαδή, είναι η πηγή. Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος να δημιουργήσει έναν οργανισμό, να του δώσει λίγο από την ατμόσφαιρα της γης και να τον κάνει να ζήσει. Ο αέρας είναι η πνοή της ζωής τόσο για τους ανθρώπους όσο και για τα κατώτερα ζώα, επειδή αποτελεί μέσο του Δημιουργού μέσω του οποίου μεταδίδεται η αρχή της ζωής σε όλα τα ζωντανά πλάσματα της γης.

Αυτή η αρχή της ζωής, ωστόσο, δεν είναι νοημοσύνη, αλλά απλώς η δύναμη του Θεού με την οποία υπάρχει κάθε μορφή ζωής. Στη Γένεση 7:15,22 αναφέρεται ότι αυτή η ίδια πνοή ζωής αποτελεί ιδιοκτησία των κατώτερων ζώων.

Καθώς προχωράμε στην έρευνά μας, θα ανακαλύψουμε ότι ο λόγος για τον οποίο η Βίβλος προσφέρει ελπίδα για μελλοντική και αιώνια ζωή στους ανθρώπους που υπακούν στον νόμο του Θεού είναι ότι ο Δημιουργός προτίθεται να συνεχίσει να τους μεταδίδει την αρχή της ζωής, και όχι επειδή αρχικά έβαλε κάτι στον οργανισμό τους που είναι ανθεκτικό στον θάνατο.

Η ελπίδα της αθανασίας

Όπως ήδη σημειώθηκε, η έκφραση «αθάνατη ψυχή» δεν βρίσκεται καθόλου στη Βίβλο. Η λέξη «αθάνατος» χρησιμοποιείται μόνο μία φορά σε ολόκληρη τη Βίβλο, και σε αυτή την περίπτωση εφαρμόζεται στον Κύριο και όχι στον άνθρωπο. Παραθέτουμε: «Τώρα στον αιώνιο, αθάνατο, αόρατο Βασιλιά, τον μόνο σοφό Θεό, ας είναι τιμή και δόξα στους αιώνες των αιώνων.» (1 Τιμόθεο 1:17). Στην 1 Τιμόθεο 6:16 έχουμε ένα απόσπασμα παρόμοιο με το προηγούμενο, στο οποίο χρησιμοποιείται η λέξη «αθανασία». Και αυτό το κείμενο αναφέρεται στον Κύριο και λέει: «Ο οποίοςς μόνος έχει αθανασία, κατοικεί στο φως, στο οποίο κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να πλησιάσει· τον οποίο κανένας άνθρωπος δεν έχει δει, ούτε μπορεί να δει, στον οποίο ανήκει τιμή και αιώνια δύναμη». Αυτά τα δύο αποσπάσματα από τις Γραφές θα πρέπει να διευθετήσουν το ζήτημα

του αν ο άνθρωπος, από τη φύση του, είναι ένα αθάνατο πλάσμα.

Η λέξη «αθανασία» χρησιμοποιείται άλλες τέσσερις φορές στη Βίβλο, και σε κάθε περίπτωση περιγράφει μια μελλοντική ανταμοιβή υπό όρους για όσους σε αυτή τη ζωή περπατούν πιστά στα χνάρια του Κυρίου. Και εδώ ας τονίσουμε ξανά το γεγονός ότι δεν προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι δεν υπάρχει μελλοντική ζωή για τους ανθρώπους, αλλά μάλλον ότι κάθε ελπίδα για μελλοντική ζωή, σύμφωνα με τη Βίβλο, βασίζεται στο γεγονός ότι θα υπάρξει ανάσταση των νεκρών, και όχι στην υπόθεση ότι είμαστε από τη φύση μας αθάνατοι και, ως εκ τούτου, δεν μπορούμε να πεθάνουμε.

Θα αφήσουμε το γενικό θέμα της ανάστασης για τώρα, σταματώντας εδώ μόνο για να σημειώσουμε τις τέσσερις γραφές που αναφέρονται στην ελπίδα του χριστιανού να υψωθεί στην αθανασία μαζί με τον Κύριο. Στην επιστολή προς Ρωμαίους 2:7 διαβάζουμε: «Σε εκείνους [τους χριστιανούς] που, με υπομονή και επιμονή στο να πράττουν το καλό, επιζητούν δόξα και τιμή και αθανασία, αιώνια ζωή». Αυτό το κείμενο δείχνει ότι η αθανασία δεν είναι τώρα κτήμα του χριστιανού, αλλά μάλλον κάτι που πρέπει να επιδιώκεται, «με υπομονή και επιμονή στο να πράττουν το καλό».

Στην 1 Κορινθίους 15:53 διαβάζουμε: «Διότι το φθαρτό αυτό πρέπει να ντυθεί με αφθαρσία, και το θνητό αυτό πρέπει να ντυθεί με αθανασία». Εδώ μας λέγεται ότι η «αθανασία» είναι μια ιδιότητα, η οποία, αν είναι να αποκτηθεί ποτέ, πρέπει να «ντυθεί». Ο

απόστολος λέει ξεκάθαρα ότι τώρα είμαστε «θνητά» όντα. Ο επόμενος στίχος λέει: «Όταν λοιπόν αυτό το φθαρτό ντυθεί με αφθαρσία, και αυτό το θνητό ντυθεί με αθανασία, τότε θα εκπληρωθεί ο λόγος που είναι γραμμένος: Ο θάνατος καταπίνεται από τη νίκη».

Υπάρχει μόνο ένα άλλο κείμενο στη Βίβλο στο οποίο εμφανίζεται η λέξη «αθανασία», και αυτό είναι το 2 Τιμόθεο 1:10. Λέει τα εξής: «Αλλά τώρα έχει φανερωθεί με την εμφάνιση του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, ο οποίος κατάργησε τον θάνατο και έφερε στο φως τη ζωή και την αθανασία μέσω του Ευαγγελίου». Από αυτό το απόσπασμα είναι προφανές ότι κανείς πριν από την Πρώτη Παρουσία του Κυρίου μας δεν είχε ούτε καν την ευκαιρία να αγωνιστεί για την αθανασία, όπως ενθαρρύνεται να κάνει η εκκλησία αυτής της εποχής του ευαγγελίου. Δείχνει, επιπλέον, ότι κάθε ελπίδα για ζωή και αθανασία επικεντρώνεται στον Ιησού και στο λυτρωτικό του έργο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Τι γίνεται με την Κόλαση;

Μια διδασκαλία της χριστιανικής πίστης που έχει παραμορφωθεί σε μεγάλο βαθμό από τις δεισιδαιμονίες του Μεσαίωνα είναι αυτή που αφορά την τιμωρία όσων παραβαίνουν τον θείο νόμο. Έχουμε δει ότι η σαφής διδασκαλία της Βίβλου είναι ότι «ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος». (Ρωμαίους 6:23). Διαπιστώσαμε ότι ο βιβλικός ορισμός του θανάτου είναι μια κατάσταση απώλειας συνείδησης – που περιγράφεται συμβολικά ως ύπνος. Διαπιστώσαμε επίσης ότι η ποινή του θανάτου ισχύει για την «ψυχή», ή το πλήρες ον, και δεν περιορίζεται απλώς στην αποσύνθεση του ανθρώπινου οργανισμού. Λαμβάνοντας υπόψη αυτές τις απλές, αλλά σαφείς αλήθειες της Βίβλου, πολλοί θα αναρωτηθούν φυσικά και δικαιολογημένα για τη διδασκαλία της αιώνιας τιμωρίας για τους ασεβείς.

Η απάντηση σε αυτή την προφανή δυσκολία γίνεται εμφανής όταν συνειδητοποιούμε ότι η θεωρία της αιώνιας βασανιστικής τιμωρίας είναι καθαρά ένα ανθρωπογενές δόγμα και δεν έχει καμία απολύτως υποστήριξη στις ιερές Γραφές. Είναι αλήθεια ότι η Βίβλος μιλάει πολύ για την κόλαση, ακόμη και η έκφραση «φωτιά της κόλασης» βρίσκεται στα ιερά κείμενα· ωστόσο, μετά από έρευνα, διαπιστώνεται ότι η κόλαση της Βίβλου δεν είναι καθόλου ένας τόπος βασανιστηρίων, αλλά απλώς η κατάσταση των νεκρών· και αυτή η κατάσταση, όπως ανακαλύψαμε, είναι η κατάσταση της αναισθησίας.

Όλοι γνωρίζουν, φυσικά, ότι όλες οι μεταφράσεις της Βίβλου προέρχονται από τα εβραϊκά χειρόγραφα της Παλαιάς Διαθήκης και τα ελληνικά χειρόγραφα της Καινής Διαθήκης. Επομένως, για να έχουμε μια σαφή βάση γεγονότων πάνω στην οποία να στηρίζουμε τα συμπεράσματά μας σχετικά με αυτό το σημαντικό θέμα που αφορά τον θεϊκό σκοπό και σχέδιο, είναι απαραίτητο να συμβουλευτούμε ειδικούς στις εβραϊκές και ελληνικές γλώσσες ως προς την πραγματική έννοια των διαφόρων αρχαίων λέξεων που μεταφράζονται ως «κόλαση». Κάνοντας αυτό, μια πληθώρα εκπληκτικών πληροφοριών ανοίγεται αμέσως μπροστά μας.

Διαπιστώνουμε, για παράδειγμα, ότι σε ολόκληρη την Παλαιά Διαθήκη υπάρχει μόνο μία εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «κόλαση», και αυτή η λέξη είναι η «*sheol*». Η λέξη αυτή εμφανίζεται συνολικά 65 φορές. Μερικές φορές μεταφράζεται ως «τάφος», άλλες φορές ως «κόλαση» και άλλες ως «λάκκος». Ο Δρ Τζέιμς Στρονγκ, καθηγητής Εβραϊκών και Ελληνικών, ορίζει τη λέξη «*sheol*» ως «τον κόσμο των νεκρών». Αλλά για να καταλήξουμε σε ένα οριστικό συμπέρασμα ως προς την ακριβή κατάσταση που επικρατεί σε αυτόν τον «κόσμο των νεκρών», είναι απαραίτητο να συμβουλευτούμε την ίδια τη Βίβλο.

Η εβραϊκή λέξη «*sheol*» εμφανίζεται στο Εκκλησιαστής 9:10, όπου μεταφράζεται ως «τάφος». Παραθέτουμε: «Ό,τι βρει το χέρι σου να κάνει, κάνε το με όλη σου τη δύναμη· διότι δεν υπάρχει έργο, ούτε σχέδιο, ούτε γνώση, ούτε σοφία, στον τάφο [*sheol*] όπου πηγαίνεις». Αυτός είναι ο εμπνευσμένος ορισμός της εβραϊκής λέξης «*sheol*» – της μόνης

λέξης που μεταφράζεται ως κόλαση στην Παλαιά Διαθήκη. Καθιστά σαφές ότι αυτός ο «κόσμος των νεκρών» είναι ένας σιωπηλός, κοιμισμένος κόσμος, στον οποίο δεν υπάρχει γνώση, ούτε συνείδηση. Για τέσσερις χιλιάδες χρόνια, από τη δημιουργία του Αδάμ μέχρι την Πρώτη Παρουσία του Ιησού, ο Ιεχωβά δεν χρησιμοποίησε καμία άλλη λέξη εκτός από αυτή για να περιγράψει την κατάσταση των νεκρών. Αν η αιώνια βασανιστήρια είναι η τιμωρία για την αμαρτία, δεν θα ήταν εξαιρετικά σκληρό και άδικο να κρατάει τους ανθρώπους στην άγνοια για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα;

Ο καλός προφήτης Ιώβ γνώριζε ότι ο «Σέολ» ήταν μια κατάσταση αναισθησίας συγκρίσιμη με τον ύπνο, και για αυτόν τον λόγο, όταν υπέφερε τόσο έντονα, τόσο ψυχικά όσο και σωματικά, ζήτησε από τον Κύριο να τον αφήσει να πέσει σε αυτή την κατάσταση. Ναι, ο Ιώβ προσευχήθηκε να πάει στη βιβλική κόλαση. Η προσευχή του λέει: «Ω, αν με έκρυβες στον τάφο [sheol], αν με κρατούσες κρυφό, μέχρι να περάσει η οργή σου, αν μου όριζες έναν καθορισμένο χρόνο και με θυμόσουν!» Σημειώστε ότι ο Ιώβ ήθελε να πάει στο «σεόλ» για να ξεφύγει από την οργή του Θεού. Πόσο διαφορετικό είναι αυτό από τη θεωρία του δόγματος ότι η κόλαση είναι ο τόπος όπου ο Θεός εκφράζει την οργή Του με τη μεγαλύτερη κακία σε όλους όσους πηγαίνουν εκεί! Ένα άλλο σημείο που πρέπει να σημειωθεί εδώ είναι ότι ο Ιώβ ήταν πιστός υπηρέτης του Κυρίου, όμως περίμενε να πάει στη βιβλική κόλαση όταν πέθανε. Τι μπορεί να σημαίνει αυτό;

Μια προσεκτική εξέταση όλων των κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης στα οποία εμφανίζεται η λέξη

«Σέολ» θα αποκαλύψει ότι αυτός ο «κόσμος των νεκρών» είναι μια κατάσταση στην οποία πηγαίνουν τόσο οι καλοί όσο και οι κακοί, οι άγιοι και οι αμαρτωλοί, όταν πεθαίνουν. Δεν είναι, ωστόσο, απαραίτητα μια μόνιμη κατάσταση θανάτου. Στην πραγματικότητα, ο Ιώβ δεν περίμενε να παραμείνει στον θάνατο, οπότε, ολοκληρώνοντας την προσευχή του, ζήτησε από τον Κύριο να τον θυμηθεί καλώντας τον από τον «Σέολ». Θέτει το ερώτημα: «Αν ένας άνθρωπος πεθάνει, θα ζήσει ξανά;» και στη συνέχεια απαντά στο δικό του ερώτημα επιβεβαιώνοντας την ελπίδα του στην ανάσταση, λέγοντας: «Θα με καλέσεις, και θα σου απαντήσω· θα έχεις επιθυμία για το έργο των χεριών σου». Ιώβ 14:13-15

Μόνο μία φορά στην Παλαιά Διαθήκη η έννοια του πόνου συνδέεται με τη λέξη «κόλαση», και αυτό συμβαίνει στον Ψαλμό 116:3, όπου αναγράφεται: «Με περικύκλωσαν οι θλίψεις του θανάτου [], και με κατέλαβαν οι πόννοι της κόλασης [*sheol*]». Ο Δαβίδ είναι ο ομιλητής σε αυτό το απόσπασμα, και ενώ είχε υποκύψει στον πειρασμό κατά καιρούς, ωστόσο, λόγω της πίστης της καρδιάς του στον Δημιουργό του, λέγεται ότι ήταν ένας άνθρωπος «κατά την καρδιά του Θεού». (Πράξεις 13:22). Σίγουρα, ένας τέτοιος άνθρωπος δεν θα ήταν κατάλληλος να υποστεί τα βασανιστήρια μιας δογματικής κόλασης. Τι εννοεί, λοιπόν, όταν λέει: «Οι πόννοι της κόλασης με κατέλαβαν»;

Η έννοια των λέξεων του Δαβίδ σε αυτό το κείμενο γίνεται εμφανής όταν λάβουμε υπόψη το πλαίσιο. Λέει πώς ο Κύριος τον έσωσε από το θάνατο, παρόλο που ήταν αρκετά άρρωστος ώστε να πεθάνει. Οι

«πόννοι της κόλασης» στους οποίους αναφέρεται είναι σαφώς οι πόννοι και τα βάσανα που συνοδεύουν τη διαδικασία του θανάτου – η ασθένεια που τελικά οδήγησε στο θάνατο του προφήτη, αν και για κάποιο διάστημα είχε σωθεί από αυτήν. Από αυτή την άποψη, μπορούμε να δούμε ότι όλα τα βάσανα στον κόσμο που τελικά οδηγούν στο θάνατο θα μπορούσαν να θεωρηθούν σωστά ως «πόννοι της κόλασης», επειδή καταλήγουν στην κατάσταση του θανάτου, το «Σέολ», την κόλαση της Βίβλου.

Η κόλαση στο Νέο Διαθήκη

Η ελληνική λέξη «*άδης*» χρησιμοποιείται στο Νέο Διαθήκη για να μεταφράσει την εβραϊκή λέξη «σεόλ», όταν γίνεται αναφορά στην Παλαιά Διαθήκη. Ένα ενδιαφέρον παράδειγμα αυτού είναι η Πράξη 2:27, η οποία αναφέρει: «Διότι δεν θα αφήσεις την ψυχή μου στον άδη [*hades*], ούτε θα επιτρέψεις στον Άγιο Σου να δει φθορά». Αυτά τα λόγια είναι απόσπασμα από τον Ψαλμό 16, όπου, σύμφωνα με την εμπνευσμένη μαρτυρία του Αποστόλου Πέτρου (), ο Προφήτης Δαβίδ προφήτευσε τον θάνατο και την ανάσταση του Ιησού. Σε αυτή την προφητεία ο Δαβίδ χρησιμοποιεί την εβραϊκή λέξη «*sheol*», και στη μετάφρασή της ο απόστολος χρησιμοποιεί την ελληνική λέξη «*hades*». Από αυτό γνωρίζουμε ότι ο *Άδης* της Καινής Διαθήκης έχει την ίδια έννοια με το «*sheol*» της Παλαιάς Διαθήκης. Εφόσον ο προφήτης στο Εκκλησιαστής 9:10 ορίζει το «*sheol*» ως μια κατάσταση απώλειας συνείδησης, δεν φαίνεται να υπάρχει περιθώριο αμφιβολίας ως προς την έννοια της λέξης κόλαση στην Καινή Διαθήκη.

Η προφητεία του Δαβίδ στον Ψαλμό 16:10, την οποία, όπως προαναφέρθηκε, ο Πέτρος ερμηνεύει ως αναφορά στον θάνατο και την ανάσταση του Ιησούς, είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα επειδή τοποθετεί τον Ιησού στη βιβλική κόλαση κατά τη διάρκεια του θανάτου του. Έτσι, είναι προφανές ότι η βιβλική κόλαση δεν είναι το είδος του τόπου που την έχει απεικονίσει η θεολογία του Μεσαίωνα· διότι σίγουρα δεν θα μπορούσαμε να σκεφτούμε τον Ιησού να έχει πάει σε έναν τόπο βασανιστηρίων. Όμως, όταν θυμόμαστε ότι η βιβλική κόλαση είναι η κατάσταση ή η συνθήκη του θανάτου, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ήταν απαραίτητο ο Ιησούς να πάει στην κόλαση. Η Βίβλος καθιστά σαφές ότι ο Ιησούς, στο λυτρωτικό του έργο για την ανθρωπότητα, πήρε τη θέση του αμαρτωλού στον θάνατο, ότι έγινε αντίλυτρο, ή αντίστοιχο τίμημα, για τις αμαρτίες του κόσμου. Κάνοντας αυτό, γεύτηκε «τον θάνατο για κάθε άνθρωπο», και ως εκ τούτου, μπήκε στην κατάσταση του θανάτου, τη βιβλική κόλαση. - Ησαΐας 53:3-10; 1 Τιμόθεο 2:3-6; Εβραίους 2:9

Επιστροφή από την κόλαση

Για να είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι η βιβλική κόλαση δεν είναι ένας τόπος αιώνιας βασανιστηρίων, όπως η παραδοσιακή θεολογία θα ήθελε να μας κάνει να πιστέψουμε, ας στραφούμε στην Αποκάλυψη 20:13 και 14. Σε αυτό το απόσπασμα, η ελληνική λέξη *Άδης*, που μεταφράζεται ως «κόλαση» (), χρησιμοποιείται στη Βίβλο για τελευταία φορά. Παραθέτουμε: «Η θάλασσα παρέδωσε τους νεκρούς που ήταν μέσα της· και ο θάνατος και η κόλαση [*hades*] παρέδωσαν τους νεκρούς που ήταν μέσα

τους· και κρίθηκαν όλοι σύμφωνα με τα έργα τους. Και ο θάνατος και η κόλαση [*hades*] ρίχτηκαν στη λίμνη της φωτιάς. Αυτός είναι ο δεύτερος θάνατος».

Τρία αξιοσημείωτα γεγονότα γίνονται εμφανή καθώς μελετάμε το παραπάνω απόσπασμα: Πρώτον, ότι η κόλαση της Βίβλου δεν είναι απαραίτητα μια μόνιμη κατοικία είτε των ασεβών είτε των δικαίων, καθώς αναφέρεται ότι παραδίδει τους νεκρούς της. Δεύτερον, ότι η κόλαση της Βίβλου δεν είναι η λίμνη της φωτιάς. Τρίτον, ότι εκείνοι που εδώ αναφέρεται ότι βρίσκονταν στην κόλαση ήταν νεκροί ενώ βρίσκονταν εκεί, και όχι ζωντανοί υποφέροντας τις υποτιθέμενες αγωνίες της άβυσσου των καταδικασμένων του Σκοτεινού Αιώνα.

Όπως ήδη σημειώθηκε, αυτή είναι η τελευταία αναφορά στην κόλαση στη Βίβλο, και εδώ τη βρίσκουμε να περιγράφεται ως ένας τόπος ή μια κατάσταση, εντελώς άδειος από τους κατοίκους του, και στη συνέχεια καμένος ή καταστραμμένος σε μια συμβολική λίμνη φωτιάς. Η φωτιά είναι ένα από τα πιο καταστροφικά στοιχεία που είναι γνωστά στην επιστήμη, και εδώ χρησιμοποιείται από τον Κύριο για να απεικονίσει, ή να συμβολίσει, το γεγονός ότι ο Άδης, η κατάσταση του θανάτου που προκλήθηκε από την παράβαση των πρώτων γονιών μας στην Εδέμ, πρόκειται τελικά να καταστραφεί. 1 Κορινθίους 15:26

Τα κλειδιά της κόλασης

Στην Αποκάλυψη 1:18, ο ίδιος ο Ιησούς εφιστά την προσοχή μας στο ενδεχόμενο ότι η κόλαση θα πρέπει τελικά να παραδώσει τους νεκρούς της, με τα

ακόλουθα λόγια: «Εγώ είμαι ο ζων, και ήμουν νεκρός· και ιδού, ζω εις τους αιώνες των αιώνων, αμήν· και έχω τα κλειδιά της κόλασης και του θανάτου ». Τα κλειδιά χρησιμοποιούνται για να ξεκλειδώνουν πόρτες ή πύλες. Ο Ιησούς απέκτησε αυτά τα συμβολικά κλειδιά της κόλασης και του θανάτου με τον ίδιο του τον θάνατο. Αυτό του δίνει τη θεϊκή εξουσία να ξεκλειδώσει τη μεγάλη φυλακή του θανάτου και να ελευθερώσει τους αιχμαλώτους της· και στο απόσπασμα που δηλώνει ότι «ο θάνατος και η κόλαση παρέδωσαν τους νεκρούς που ήταν μέσα τους», αυτό ακριβώς φαίνεται να συμβαίνει.

Ότι ο Ιησούς κατέχει πλέον το θεϊκό δικαίωμα να αναστήσει τους νεκρούς επισημαίνεται επίσης από τον Απόστολο Παύλο στη Ρωμαίους 14:9, όπου αναγράφεται: «Γι' αυτό ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε και αναζωογονήθηκε, για να είναι Κύριος τόσο των νεκρών όσο και των ζωντανών». Ως Κύριος των νεκρών, έχει υποσχεθεί να χρησιμοποιήσει την επίσημη εξουσία και δύναμή του, τα «κλειδιά της κόλασης», για να επαναφέρει τον κόσμο στη ζωή. Αυτό είναι το νόημα των ίδιων των λόγων του Κυρίου, όπως καταγράφονται στο Κατά Ιωάννη 5:28,29: «Μην θαυμάζετε αυτό· διότι έρχεται η ώρα, κατά την οποία όλοι όσοι είναι στους τάφους θα ακούσουν τη φωνή του και θα βγουν· όσοι έκαναν το καλό, προς την ανάσταση της ζωής· και όσοι έκαναν το κακό, προς την ανάσταση της κρίσεως».

Αυτή η εκκένωση του νεκρού κόσμου από τον «Σέολ», ή *Άδη*, θα ακολουθηθεί, όπως αναφέρεται στην Αποκάλυψη 20:14, από την καταστροφή της κόλασης. Αυτή δεν ήταν μια νέα σκέψη για τους

συγγραφείς της Καινής Διαθήκης, καθώς είχε προφητευτεί πολύ νωρίτερα στην Παλαιά Διαθήκη. Μέσω του προφήτη Ωσηέ, ο Κύριος λέει: «Θα τους εξαγοράσω από τη δύναμη του τάφου· θα τους λυτρώσω από τον θάνατο: Ω θάνατε, θα γίνω η πληγή σου· ω τάφε [Σέολ], θα γίνω η καταστροφή σου· η μετάνοια θα κρυφτεί από τα μάτια μου.» (Ωσηέ 13:14). Παρατηρήστε την ευλογημένη διαβεβαίωση που δίνεται σε αυτό το απόσπασμα: «Η μετάνοια θα κρυφτεί από τα μάτια μου.» Δηλαδή, ο Κύριος είχε αποφασίσει να καταστρέψει τον θάνατο και την κόλαση, και αυτό είναι σίγουρο ότι θα είναι η ένδοξη ολοκλήρωση του αγαπημένου σκοπού Του για χάρη της πεπτωκυίας ανθρωπότητας.

Ο πλούσιος στην κόλαση

Όσοι επιμένουν ότι η ελληνική λέξη *Άδης* στο Νέο Διαθήκη σημαίνει έναν τόπο ατελείωτων βασάνων, αντί για μια κατάσταση απώλειας συνείδησης στον θάνατο, όπως διδάσκει τόσο σαφώς η Αγία Γραφή, επικαλούνται την παραβολή του πλουσίου και του Λάζαρου για να αποδείξουν τον ισχυρισμό τους. Είναι αλήθεια, φυσικά, ότι η λέξη κόλαση σε αυτή την παραβολή είναι μια μετάφραση του *Άδης*· αλλά μια προσεκτική και αμερόληπτη εξέταση της αφήγησης θα δείξει ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί με συνέπεια για να αποδείξει ότι οι καλοί άνθρωποι πηγαίνουν σε έναν τόπο ευδαιμονίας όταν πεθαίνουν, ενώ οι κακοί άνθρωποι καταδικάζονται σε έναν τόπο βασανιστηρίων.

Ο καθηγητής Μπέντζαμιν Γουίλσον, συγγραφέας της μετάφρασης *Emphatic Diaglott* της Καινής

Διαθήκης, γνωρίζοντας ότι ο Άδης δεν σημαίνει τόπο βασανιστηρίων, δεν μπορούσε να καταλάβει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείται σε αυτή την παραβολή, οπότε παρουσιάζει μια υποσημείωση στην οποία προσφέρονται στοιχεία ότι ολόκληρη η παραβολή μπορεί να είναι μια παρεμβολή και να μην αποτελεί καθόλου μέρος των ιερών γραφών. Δεν μπορούμε να πούμε αν αυτό είναι αλήθεια, ωστόσο, όταν η αφήγηση εξετάζεται υπό το πρίσμα του ότι είναι παραβολή και όχι περιγραφή κυριολεκτικών γεγονότων, δεν φαίνεται να υπάρχει λόγος να αμφισβητήσουμε την αυθεντικότητά της. Προκειμένου να έχουμε σαφώς στο μυαλό μας τις λεπτομέρειες της παραβολής, προτείνουμε μια προσεκτική επανάγνωση της αφήγησης όπως βρίσκεται στο Λουκά 16:19-31.

Παράξενο, αν είναι κυριολεκτικό

Σύμφωνα με τη θεολογία του Μεσαίωνα, αυτή η παραβολή υποτίθεται ότι διδάσκει ότι όλοι οι καλοί άνθρωποι που πιστεύουν στον Χριστό πηγαίνουν στον παράδεισο όταν πεθαίνουν, και ότι όλοι οι κακοί άνθρωποι που δεν δέχονται τον Χριστό σε αυτή τη ζωή πηγαίνουν σε ένα μέρος αιώνιας βασανιστηρίου μετά το θάνατο. Ωστόσο, όσο παράξενο και αν φαίνεται, μια προσεκτική εξέταση της παραβολής δείχνει ότι δεν αναφέρεται τίποτα καθόλου ούτε για τους καλούς ανθρώπους ούτε για τους κακούς ανθρώπους· ούτε αναφέρεται τίποτα για τον παράδεισο. Το μόνο που αναφέρεται για τον υποτιθέμενο ενάρετο άνθρωπο της παραβολής είναι ότι ήταν φτωχός και καλυμμένος με πληγές, ότι έτρωγε ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλούσιου, και ότι τα σκυλιά έγλειφαν τις πληγές του. Για τον πλούσιο αναφέρεται απλώς ότι ζούσε πολυτελώς, φορούσε καλά ρούχα και επέτρεπε στον φτωχό να ξαπλώνει στην πύλη του.

Ούτε, σύμφωνα με την παραβολή, ο άρρωστος ζητιάνος πήγε στον παράδεισο όταν πέθανε, αλλά αντίθετα μεταφέρθηκε από τους αγγέλους στην «αγκαλιά του Αβραάμ». Αν αυτό είναι μια δήλωση κυριολεκτικού γεγονότος, θα απέκλειε την πιθανότητα οποιουδήποτε άλλου να ευλογηθεί ποτέ με παρόμοια ανταμοιβή μετά το θάνατο, επειδή δεν θα υπήρχε χώρος για περισσότερους από έναν άρρωστους ζητιάνους να βρίσκονται στην αγκαλιά του Αβραάμ. Από την άλλη πλευρά, αν η αγκαλιά του Αβραάμ θεωρηθεί συμβολική του παραδείσου, και ο ζητιάνος αντιπροσωπευτικός εκείνων που πληρούν τις

προϋποθέσεις για τον παράδεισο, τότε η μόνη ελπίδα για οποιονδήποτε από εμάς είναι να γίνουμε φτωχοί ζητιάνοι γεμάτοι πληγές πριν πεθάνουμε – ναι, και να αφήνουμε τα σκυλιά να γλείφουν τις πληγές μας.

Υπάρχουν πολλές άλλες ασυνέπειες σε αυτή την παραβολή, αν την εξετάσουμε υπό το πρίσμα της παραδοσιακής θεολογίας. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει ούτε ένα στοιχείο σε αυτήν που να είναι σε αρμονία με τη θεωρία ότι οι χριστιανοί πιστοί πηγαίνουν στον παράδεισο όταν πεθαίνουν, ενώ οι άπιστοι πηγαίνουν σε έναν τόπο βασανιστηρίων. Το μόνο σημείο στην αφήγηση που οι θεολόγοι έχουν αξιοποιήσει για να ενισχύσουν το δόγμα των βασανιστηρίων που ατιμάζει τον Θεό είναι ότι ο πλούσιος άνδρας λέγεται ότι περιβάλλεται από φλόγες βασανιστηρίων μετά το θάνατό του. Αλλά τι θα μπορούσε να εννοούσε ο Ιησούς με αυτή την παράξενη αφήγηση;

Έχουμε ήδη αναφερθεί σε αυτό το απόσπασμα της Γραφής ως παραβολή. Σε αυτή την σκέψη βρίσκεται η λύση για το τι πραγματικά σημαίνει. Σε μια παραβολή, τα λεγόμενα δεν πρέπει να ερμηνεύονται κυριολεκτικά. Μπορεί να μην είμαστε σε θέση να προσδιορίσουμε κατηγορηματικά τι ήθελε να διδάξει ο Ιησούς με αυτή την παραβολή, αλλά η έμφαση που δίνεται στον «πατέρα Αβραάμ» φαίνεται να υποδηλώνει ότι έχει να κάνει κατά κάποιον τρόπο με τις εμπειρίες των φυσικών απογόνων του Αβραάμ, καθώς αυτοί ήταν εκείνοι που, στην εποχή του Ιησού, αποκαλούσαν τον Αβραάμ πατέρα τους. (Ματθαίος 3:9· Ιωάννης 8:33, 39· Ρωμαίους 4:1). Φαίνεται λοιπόν λογικό να συμπεράνουμε ότι ο πλούσιος της

παραβολής προορίζεται να απεικονίσει τον εβραϊκό λαό. Αυτός δεν είναι ένας ασυνήθιστος συμβολισμός, καθώς ακόμη και σήμερα έχουμε τον «Θείο Σαμ» για να συμβολίζει τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το εβραϊκό έθνος ήταν ένα βασιλικό έθνος στα μάτια του Θεού, εκλεγμένο από Αυτόν ως το κανάλι μέσω του οποίου οι υποσχεθείσες ευλογίες Του επρόκειτο να ρέουν προς όλα τα άλλα έθνη. Αυτή η βασιλική θέση του φυσικού σπέρματος του Αβραάμ αντιπροσωπεύτηκε στην παραβολή από τα πορφυρά ρούχα του πλουσίου. Φορούσε επίσης λεπτό λινό, το οποίο απεικόνιζε την τυπική δικαιοσύνη που αποκτήθηκε από τους Εβραίους λόγω της προσπάθειάς τους να τηρήσουν τον Μωσαϊκό Νόμο, και μέσω των θυσιών της Σκηνής του Μαρτυρίου (). Λόγω όλων των πλούσιων υποσχέσεων που τους δόθηκαν, ζούσαν πολυτελώς κάθε μέρα, όπως αναφέρει η παραβολή. Πράγματι, ήταν οι πλούσιες ευλογίες του Κυρίου προς αυτούς που αποδείχθηκαν εμπόδιο για αυτούς. Ο Παύλος, παραθέτοντας από τον Ψαλμό 69:22, λέει: «Ας γίνει το τραπέζι τους παγίδα και δόλωμα, και εμπόδιο και ανταπόδοση για αυτούς». Ρωμαίους 11:9

Ο ζητιάνος στην παραβολή φαίνεται να είναι μια κατάλληλη απεικόνιση των εθνών κατά την εποχή της Πρώτης Παρουσίας του Ιησού. Από την άποψη της εύνοιας του Θεού, ήταν πράγματι φτωχοί. Όλες οι υποσχέσεις είχαν δοθεί στους Ιουδαίους και μέσω των Ιουδαίων. Οποιοσδήποτε Εθνικός μέχρι εκείνη την εποχή που επιθυμούσε τις ευλογίες του αληθινού Θεού έπρεπε να γίνει Ιουδαίος, γινόμενος προσηλυτισμένος. Για τους Ιουδαίους, οι Εθνικοί ήταν

«σκυλιά», ανάξιο οποιασδήποτε ειδικής μεταχείρισης.

Η κατάσταση τόσο των Ιουδαίων όσο και των εθνών άλλαξε σημαντικά λίγο μετά τη σταύρωση και την ανάσταση του Ιησού. Οι Ιουδαίοι είχαν απορρίψει και σταυρώσει τον Μεσσία τους και, ως αποτέλεσμα, απομακρύνθηκαν από τη θεία εύνοια. Με αυτή την έννοια της λέξης, πέθαναν. Έχασαν τη θέση τους ως λαός που απολάμβανε την κύρια εύνοια του Κυρίου και, ως έθνος, έπεσαν στη λήθη. Ωστόσο, ως λαός συνέχισαν να ζουν· και από εκείνη την ημέρα μέχρι σήμερα οι φλόγες της δίωξης τους έχουν κατακλύσει σχεδόν συνεχώς.

Ο ζητιάνος επίσης πέθανε· δηλαδή, οι εθνικοί έπαψαν να είναι ένας λαός που αγνοούνταν εντελώς από τον Θεό, αλλά αντίθετα η θεία εύνοια επεκτάθηκε σε αυτούς, και όσοι πίστεψαν μεταφέρθηκαν, συμβολικά μιλώντας, στην αγκαλιά του Αβραάμ. Έγιναν κληρονόμοι των υποσχέσεων που δόθηκαν στον Αβραάμ και μέσω αυτού. Σχετικά με αυτό ο Παύλος λέει: «Η Γραφή, προβλέποντας ότι ο Θεός θα δικαιώσει τους εθνικούς [εθνικούς] μέσω της πίστης, κήρυξε πριν από το Ευαγγέλιο στον Αβραάμ». (Γαλάτες 3:8). Ενώ καθ' όλη τη διάρκεια της εποχής του ευαγγελίου ήταν δυνατό για μεμονωμένους Εβραίους να γίνουν Χριστιανοί και έτσι να γίνουν πνευματικά παιδιά του Αβραάμ, η θεία πρόνοια έχει υπερισχύσει σε αυτό το θέμα, ώστε να κάνει τους Εθνικούς τους ειδικούς αποδέκτες της εύνοιάς Του σε αυτή την κατεύθυνση – έχουν καταλάβει τη θέση της κύριας εύνοιας, όπως απεικονίζεται από την «αγκαλιά του Αβραάμ».

Ακριβώς όπως ο πλούσιος άνδρας στην παραβολή παρακάλεσε τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο με μια σταγόνα νερό για να δροσίσει τη γλώσσα του – για να ανακουφίσει τον πόνο του – έτσι και περισσότερες από μία φορές κατά τη διάρκεια της εποχής οι Εβραίοι ως λαός έχουν ικετεύσει τον Θεό να στείλει κάποια ανακούφιση μέσω χριστιανικών πηγών! Αλλά οι κακουχίες και οι διωγμοί έχουν συνεχιστεί. Πράγματι, υπήρξε ένα μεγάλο χάσμα μεταξύ των Εβραίων και των πνευματικά ευνοημένων εθνών κατά τη διάρκεια όλης αυτής της μακράς περιόδου – ένα χάσμα που ήταν αδύνατο να γεφυρωθεί. Τίποτα στην παραβολή, ωστόσο, δεν υποδηλώνει ότι αυτό το μαρτύριο του πλουσίου άνδρα επρόκειτο να διαρκέσει για πάντα. Άλλες Γραφές δείχνουν σαφώς ότι έχει έρθει ήδη η ώρα που το εβραϊκό έθνος πρόκειται να αποκατασταθεί στην προηγούμενη θέση της θείας εύνοιας ως φυσικός σπόρος του Αβραάμ.

Ένα άλλο ενδιαφέρον σημείο στην παραβολή είναι ότι οι «πέντε αδελφοί» που ανέφερε ο πλούσιος άνδρας λέγεται επίσης ότι είχαν τον Αβραάμ ως πατέρα τους. Όταν το έθνος απελευθερώθηκε από την αιχμαλωσία του στη Βαβυλώνα, βάσει διατάγματος του βασιλιά Κύρου της Περσίας, 500 χρόνια πριν από την Πρώτη Παρουσία του Κυρίου μας, όσοι επέστρεψαν στην Παλαιστίνη προέρχονταν κυρίως από δύο φυλές, αν και επέστρεψαν και μερικοί από όλες τις φυλές. (2 Χρονικών 36:20-23; Εσδράς 2:1). Αν αυτός ο ένας πλούσιος άνδρας αντιπροσώπευε τις δύο φυλές, τότε οι άλλες δέκα φυλές, η πλειοψηφία των οποίων δεν είχε την ευκαιρία να έρθει σε άμεση επαφή με τις διδασκαλίες

του Μεσσία κατά την Πρώτη Παρουσία του, μπορεί να αντιπροσωπεύονται κατάλληλα από τους πέντε αδελφούς.

Έτσι, κάθε λεπτομέρεια της παραβολής βρίσκεται σε αρμονία με τη Βίβλο καθώς και με τα ιστορικά γεγονότα· ενώ αν προσπαθήσουμε να τη θεωρήσουμε ως μια κυριολεκτική δήλωση που αποσκοπεί να δείξει τις τελικές ανταμοιβές των δικαίων, είναι εξαιρετικά ασυνεπής και παράλογη. Όχι μόνο αυτό, αλλά θα σήμαινε ότι η Βίβλος είναι αντιφατική και αναξιόπιστη, διότι, όπως έχουμε ήδη δει, ο «Σέολ» στην Παλαιά Διαθήκη και ο Άδης στη Νέα Διαθήκη αναφέρονται συγκεκριμένα ως καταστάσεις όπου δεν υπάρχει γνώση, ενώ σε αυτή την παραβολή αναφέρεται ότι υπάρχει βασανιστήριο στον Άδη. Όλα γίνονται σαφή όταν συνειδητοποιούμε ότι εδώ αναφέρεται ο εθνικός θάνατος, ενώ ο λαός της εθνότητας συνεχίζει να ζει και να διώκεται.

Αθάνατα σκουλήκια - Ασβέστητη φωτιά

Ενώ το «sheol» είναι η μόνη λέξη της Παλαιάς Διαθήκης που μεταφράζεται ως «κόλαση», ο Άδης, το ελληνικό του αντίστοιχο, δεν είναι η μόνη λέξη που μεταφράζεται ως «κόλαση» στη Νέα Διαθήκη. Ακριβώς έξω από την αρχαία Ιερουσαλήμ υπήρχε μια κοιλάδα στην οποία καίγονταν τα πτώματα και άλλα απορρίμματα της πόλης· και λέγεται ότι το θειάφι χρησιμοποιούνταν ως βοήθημα σε αυτό το έργο καταστροφής – πιθανώς ως απολυμαντικό. Αυτός ο τόπος ονομαζόταν στα εβραϊκά « » (Κοιλάδα του Χιννόμ) και οι Έλληνες τον ονόμαζαν «Γεέννα». Έτσι, αυτή η ελληνική λέξη «Γεέννα» χρησιμοποιείται

μερικές φορές στην Καινή Διαθήκη και συχνά μεταφράζεται ως «κόλαση». Λέγεται ότι τα πτώματα ορισμένων εγκληματιών που θεωρούνταν από τους Εβραίους ανάξιοι της ανάστασης ρίχνονταν στη Γεέννα· γι' αυτό ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτή τη λέξη για να περιγράψει μια κατάσταση αιώνιας καταστροφής στην οποία πρέπει τελικά να καταλήξουν οι εντελώς εσκεμμένοι αμαρτωλοί.

Η λέξη «Γεέννα» μεταφράζεται ως «κόλαση» στο Κατά Μάρκον 9:43-48, όπου αναγράφεται το εξής: «Αν το χέρι σου σε σκάνδαλεψε, κόψ' το· καλύτερα είναι για σένα να μπεις στη ζωή σακάτης, παρά να έχεις και τα δύο χέρια και να πας στην κόλαση, στη φωτιά που δεν σβήνει ποτέ· όπου το σκουλήκι τους δεν πεθαίνει, και η φωτιά δεν σβήνει. Και αν το πόδι σου σε σκάνδαλεψε, κόψ' το· καλύτερα για σένα να μπεις στη ζωή με ένα πόδι, παρά να έχεις δύο πόδια και να ριχτείς στην κόλαση, στη φωτιά που δεν θα σβήσει ποτέ· όπου το σκουλήκι τους δεν πεθαίνει, και η φωτιά δεν σβήνει. Και αν το μάτι σου σε σκανδαλίζει, βγάλ' το: καλύτερα για σένα να μπεις στη βασιλεία του Θεού με ένα μάτι, παρά να έχεις δύο μάτια και να ριχτείς στη φωτιά της κόλασης: όπου το σκουλήκι τους δεν πεθαίνει, και η φωτιά δεν σβήνει.»

Σε κάθε περίπτωση στο παραπάνω απόσπασμα, η λέξη κόλαση είναι μετάφραση της ελληνικής λέξης Γεέννα, και είναι σαφώς, επομένως, μια αναφορά στη συμβολική σημασία των καταστροφικών επιπτώσεων των πυρκαγιών που έκαιγαν συνεχώς στην Κοιλάδα του Χιινόμ. Η συνολική εικόνα είναι μια εικόνα καταστροφής και όχι βασανιστηρίων. Ακόμη και η αναφορά στα σκουλήκια που δεν πεθαίνουν, εντείνει

αυτή την εικόνα καταστροφής, καθώς αυτά τα σκουλήκια είναι αναμφισβήτητα εκείνα που μολύνουν όλα τα νεκρά πτώματα. Οι μεταφραστές αυτού του αποσπάσματος, φυσικά, πίστευαν στη θεωρία της αιώνιας βασανιστικής τιμωρίας και έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μας δώσουν μια μετάφραση που φαινομενικά θα στήριζε τις δεισιδαιμονίες τους. Ως εκ τούτου, η «ασβέστητη» φωτιά και τα «αθάνατα σκουλήκια» δίνουν στο κείμενο μια εμφάνιση που πείθει ορισμένους ότι η αιώνια βασανιστική τιμωρία σε μια κόλαση φωτιάς πρέπει πράγματι να είναι η μοίρα των ασεβών.

Αν όμως χρησιμοποιήσουμε την κοινή λογική, θα διαπιστώσουμε ότι το απόσπασμα δεν παρουσιάζει κανένα πρόβλημα αυτού του είδους. Κάθε φωτιά που κατακαίει εντελώς αυτό που καίγεται ονομάζεται σωστά ασβέστητη φωτιά. Μια φωτιά που συνεχίζει να καίει μέχρι να κατακαεί όλο το εύφλεκτο υλικό που υπάρχει είναι μια φωτιά που δεν σβήνει, όμως δεν είναι αιώνια φωτιά. Έτσι, ο Ιησούς εδώ απεικόνιζε το γεγονός ότι οι αμαρτωλοί δεν θα μπορούσαν να ξεφύγουν από την πλήρη τιμωρία της αμαρτίας, που είναι ο θάνατος ή η καταστροφή – ότι οι φωτιές της καταστροφής δεν θα σβήσουν. Επίσης, ότι σε περίπτωση που η συμβολική φωτιά δεν ολοκλήρωνε για οποιονδήποτε λόγο το έργο της καταστροφής, τα πάντα παρόντα «σκουλήκια» θα το έκαναν. Ως εκ τούτου, από κάθε άποψη μπορούμε να δούμε ότι ο κύριος χρησιμοποιούσε εδώ ένα σύμβολο καταστροφής, το οποίο επιβεβαιώνει και πάλι την ενιαία μαρτυρία των Γραφών ότι «ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος». Ρωμαίους 6:23

Το υπόλοιπο αυτού του αποσπάσματος της Γραφής είναι επίσης συμβολικό. Τα μάτια, τα χέρια και τα πόδια κάποιου εκτιμώνται ιδιαίτερα λόγω της χρησιμότητάς τους, και η πρόταση του Ιησού ότι ο χριστιανός πρέπει να τα αποχωριστεί παρά να χάσει την αιώνια ζωή είναι απλώς ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε οποιαδήποτε θυσία σε αυτή τη ζωή παρά να θέσουμε σε κίνδυνο την αιώνια ύπαρξή μας.

Η πρώτη εφαρμογή του αποσπάσματος αφορά προφανώς μόνο τους χριστιανούς – εκείνους που έχουν δεσμευτεί να ακολουθήσουν τα βήματα του Ιησού – αν και η ίδια αρχή θα ισχύει για τους εσκεμμένα ασεβείς κατά τη διάρκεια της Χιλιετηρίδας. Οι χριστιανοί βρίσκονται τώρα σε δοκιμασία για τη ζωή, και ο πιο σίγουρος τρόπος για να κερδίσουν τη νίκη είναι μέσω της θυσίας των πάντων στην υπηρεσία του Θεού.

Το Ισαΐας 66:24 περιγράφει την καταστροφή των εσκεμμένων αμαρτωλών κατά τη διάρκεια της Χιλιετίας με παρόμοια γλώσσα με αυτή που χρησιμοποίησε ο Κύριος. Ο Ιησούς μπορεί να ανέφερε αυτό το απόσπασμα, εφαρμόζοντας τον συμβολισμό της καταστροφής σε όσους βρίσκονται τώρα σε δοκιμασία για τη ζωή. Παραθέτουμε: «Θα βγουν και θα δουν τα πτώματα των ανθρώπων που με παραβίασαν· διότι το σκουλήκι τους δεν θα πεθάνει, ούτε η φωτιά τους θα σβήσει· και θα είναι αποτρόπαιο για κάθε σάρκα».

Ο καπνός του βασανισμού τους

Η Αποκάλυψη 14:10,11 αναφέρεται μερικές φορές ως απόδειξη της διδασκαλίας περί βασανιστηρίων. Αυτό το απόσπασμα της Γραφής έχει ως εξής: «Αυτός θα πιει από το κρασί της οργής του Θεού, που έχει χυθεί αδιάλυτο στο ποτήρι της οργής Του· και θα βασανιστεί με φωτιά και θειάφι μπροστά στους αγίους αγγέλους και μπροστά στο Αρνίο· και ο καπνός του βασανισμού τους ανεβαίνει στους αιώνες των αιώνων· και δεν έχουν ανάπαυση ούτε μέρα ούτε νύχτα, όσοι λατρεύουν το θηρίο και την εικόνα του, και όποιος δέχεται το χάραγμα του ονόματός του.»

Εάν το παραπάνω απόσπασμα προορίζεται από τον Κύριο να είναι μια κυριολεκτική δήλωση γεγονότος, τότε δεν χρειάζεται να ανησυχούν ιδιαίτερα πολλοί από τον κόσμο της ανθρωπότητας γι' αυτό, καθώς το βασανιστήριο λέγεται ότι θα πέσει επάνω σε όσους λατρεύουν είτε ένα θηρίο είτε την εικόνα του θηρίου. Ενώ ορισμένοι σε ειδωλολατρικές χώρες έχουν λατρεύσει θηρία, ελάχιστοι, αν όχι κανένας, έχουν λατρεύσει ποτέ ένα κυριολεκτικό θηρίο όπως αυτό που περιγράφεται εδώ – ένα θηρίο σαν λεοπάρδαλη, με πόδια αρκούδας, στόμα λιονταριού, και με επτά κεφάλια και δέκα κέρατα. (Αποκάλυψη 13:1,2). Το απόσπασμα είναι ακόμη πιο αινιγματικό από κυριολεκτική άποψη όταν παρατηρούμε ότι η βασανιστική τιμωρία λαμβάνει χώρα παρουσία των αγίων αγγέλων, κάτι που θα μπορούσε εύκολα να ερμηνευθεί ως «στον ουρανό». Σίγουρα μια τέτοια κατάσταση στον ουρανό θα έκανε αυτόν τον τόπο εντελώς διαφορετικό από αυτό που πολλοί έχουν πιστέψει ότι είναι.

Το Βιβλίο της Αποκάλυψης είναι ένα βιβλίο συμβόλων, και αυτό το απόσπασμα δεν αποτελεί εξαίρεση στον κανόνα. Το «θηρίο» εδώ είναι προφανώς ένα ψεύτικο θρησκευτικό-πολιτικό σύστημα που απαιτεί τη λατρεία των ανθρώπων· και η σκέψη που παρουσιάζεται συμβολικά είναι ότι όσοι δηλώνουν ότι ακολουθούν το Αρνίο και λατρεύουν τον αληθινό Θεό, αλλά αντ' αυτού δίνουν υποταγή σε αυτό το θηρίο, θα υποστούν δοκιμασίες διαφόρων ειδών, συμμετέχοντας στα παθήματα που θα έρθουν επάνω σε όλα τα ψεύτικα συστήματα κατά τη διάρκεια της μεγάλης «περίοδου θλίψης» με την οποία θα τελειώσει τελικά αυτή η εποχή. Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτό το απόσπασμα που να υποδηλώνει ότι το μαρτύριο λαμβάνει χώρα μετά το θάνατο.

Ο «καπνός» των βασανιστηρίων τους αποτελεί προφανώς έναν συμβολικό τρόπο για να εκφραστεί ότι τα αποδεικτικά στοιχεία, ή η ανάμνηση, των βασανιστηρίων τους θα συνεχίσουν για πάντα να υπενθυμίζουν το αποτέλεσμα της λατρείας οτιδήποτε ή οποιουδήποτε εκτός από τον αληθινό Θεό. Ανεξάρτητα από το τι μπορεί να σημαίνουν όλες οι λεπτομέρειες αυτού του αποσπάσματος, σίγουρα δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί με συνέπεια για να αποδείξει τη μεσαιωνική θεωρία της αιώνιας βασανιστικής τιμωρίας των ασεβών.

Πώς θα βασανιστεί ο Σατανάς

Μερικοί, στην προσπάθειά τους να «αποδείξουν» τη δοξασία της αιώνιας βασανιστικής τιμωρίας, έχουν επικαλεστεί τη δήλωση της Αποκάλυψης 20:10, ισχυριζόμενοι ότι υποστηρίζει τη θεωρία της

βασανιστικής τιμωρίας. Παραθέτουμε: «Ο διάβολος που τους εξαπάτησε ρίχτηκε στη λίμνη της φωτιάς και του θείου, όπου βρίσκονται το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης, και θα βασανίζεται μέρα και νύχτα στους αιώνες των αιώνων». Έχουμε ήδη δει ότι η Αγία Γραφή κάνει μια σαφή διάκριση μεταξύ της «λίμνης της φωτιάς» και της «κόλασης», ή Άδη, στο ότι η τελευταία λέγεται ότι ρίχνεται στην πρώτη. (Αποκάλυψη 20:14). Αυτό το «βασανιστήριο» που λέγεται ότι θα πέσει πάνω στον Σατανά περιορίζεται προφανώς σε αυτόν και δεν θα μπορούσε να ισχύει για εκείνους που ελευθερώνονται από την κόλαση και για τους οποίους λέγεται ότι «τα δάκρυά τους θα σκουπιστούν». Αποκάλυψη 21:4

Πώς, λοιπόν, θα βασανιστεί ο Σατανάς; Ισχύει η θεωρία του Σκοτεινού Αιώνα για αυτόν, αν όχι για κανέναν άλλο; Δεν το πιστεύουμε. Η ελληνική λέξη που εδώ μεταφράζεται ως «βασανισμένος» προέρχεται, σύμφωνα με τον καθηγητή Strong, από την ελληνική λέξη «basanos», της οποίας την κυριολεκτική έννοια δίνει ως «δοκιμασία». Η ίδια λέξη μεταφράζεται ως «βασανίζεται» στην 2 Πέτρου 2:8, όπου μας λέγεται για την επίδραση των κακών πράξεων των Σοδομιτών στην ψυχή του δίκαιου Λωτ. Η σκέψη στην περίπτωση του Λωτ είναι προφανώς ότι μάθαινε καθημερινά, μέσω της σύγκρισης, τα τρομερά αποτελέσματα μιας ζωής χωρίς θεό.

Για να κατανοήσουμε σωστά πώς ο διάβολος θα «βασανιστεί», είναι χρήσιμο να εξετάσουμε την προφητεία του « » (Ισαΐας 14:15-17). Παραθέτουμε: «Ωστόσο, θα καταβιβαστείς στον Άδη [*sheol*], στα πλάγια του λάκκου. Όσοι σε δουν θα σε κοιτάζουν

προσεκτικά και θα σε εξετάσουν, λέγοντας: Είναι αυτός ο άνθρωπος που έκανε τη γη να τρέμει, που ταρακούνησε τα βασίλεια; που έκανε τον κόσμο σαν έρημο και κατέστρεψε τις πόλεις του; που δεν άνοιξε το σπίτι των αιχμαλώτων του [του θανάτου];»

Συγκρίνοντας αυτή την προφητεία σχετικά με την καταστροφή του Σατανά με τη δήλωση της Αποκάλυψης σχετικά με το «βασανιστήριό» του, φαίνεται σαφές ότι ο διάβολος θα γίνει ένα αιώνιο παράδειγμα των τρομερών αποτελεσμάτων μιας πορείας εξέγερσης ενάντια στον Θεό, ότι καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων της αιωνιότητας οι σωζόμενοι της ανθρωπότητας θα συνεχίσουν να τον περιγελούν. Όχι ότι ο ίδιος ο διάβολος θα έχει συνείδηση της περιγέλωσης στην οποία υπόκειται. Αυτό δεν θα ήταν απαραίτητο σύμφωνα με την έννοια του κειμένου. Για παράδειγμα, στον δικό μας τρόπο ομιλίας ακούμε μερικές φορές να λένε για κάποιον που ήταν αντιπαθής στην κοινότητά του: «Τώρα που ο άνθρωπος πέθανε, ας τον αφήσουμε να αναπαυθεί, καθώς δεν μπορεί να επιτευχθεί τίποτα συνεχίζοντας να μιλάμε γι' αυτόν».

Στην πραγματικότητα, φυσικά, τίποτα από όσα θα λέγαμε ή θα κάναμε δεν θα επηρέαζε με κανέναν τρόπο κάποιον που έχει πεθάνει, ακριβώς όπως η αιώνια ντροπή που θα συσσωρευτεί πάνω στον Σατανά δεν θα τον επηρεάσει όταν τελικά καταστραφεί στη λίμνη της φωτιάς· παρ' όλα αυτά, οι άνθρωποι δεν θα τον αφήσουν να αναπαυθεί· θα συνεχίσουν να τον παρουσιάζουν ως παράδειγμα των φρικτών αποτελεσμάτων μιας κακής, εγωιστικής πορείας. Έτσι, η θεία άδεια του κακού θα φανεί ότι

έχει ως αποτέλεσμα μια αιώνια ευλογία για όλους τους πρόθυμους και υπάκουους της ανθρώπινης οικογένειας, αποτελώντας το κριτήριο με το οποίο όλοι θα μπορούν να διακρίνουν με σύνεση μεταξύ του καλού και του κακού. Αναμφίβολα, η πλειοψηφία θα επιλέξει το καλό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Πνεύματα και Πνευματισμός

«Διότι και ο Χριστός πάθησε μία φορά για τις αμαρτίες, ο δίκαιος για τους αδίκους, για να σας φέρει στον Θεό. Θανάτωσε στο σώμα, αλλά ζωντάνεψε στο Πνεύμα. Αφού ζωντάνεψε, πήγε και κήρυξε στα φυλακισμένα πνεύματα — σε εκείνους που ήταν ανυπάκουοι πολύ καιρό πριν, όταν ο Θεός περίμενε υπομονετικά στις ημέρες του Νώε, ενώ χτιζόταν η κιβωτός. Σε αυτήν μόνο λίγοι άνθρωποι, οκτώ συνολικά, σώθηκαν μέσω του νερού.» 1 Πέτρου 3:18-20

Το γεγονός ότι η αλήθεια του Λόγου του Θεού δεν μπορεί να γίνει σωστά κατανοητή και εκτιμηθεί παρά μόνο αν ληφθεί υπόψη ολόκληρη η μαρτυρία του σχετικά με ένα δεδομένο θέμα, αποδεικνύεται καλά από τις διάφορες αναφορές του σχετικά με την κατάσταση και την τοποθεσία του Ιησού κατά τη διάρκεια του διαστήματος μεταξύ του θανάτου και της ανάστασής του.

Σε μια προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης σχετικά με τον Ιησού, την οποία παραθέτει ο Απόστολος Πέτρος και την οποία εφαρμόζει στον θάνατο και την ανάσταση του κύριου, αναφέρεται ότι ο Ιησούς βρέθηκε στην κόλαση. (Ψαλμός 16:10· Πράξεις 2:27-32). Λόγω μιας παρεξήγησης του τι είπε ο ίδιος ο Ιησούς στον ληστή στον σταυρό, πολλοί έχουν οδηγηθεί να πιστεύουν ότι πήγε στον «παράδεισο» τη στιγμή που πέθανε· και από μια επιφανειακή ανάγνωση του παρόντος κειμένου μας, πήγε κάπου

για να κηρύξει στα «πνεύματα που βρίσκονται στη φυλακή».

Σε προηγούμενη συζήτηση μάθαμε ότι η βιβλική κόλαση είναι η κατάσταση του θανάτου· ότι το «σεόλ» στην Παλαιά Διαθήκη και ο «άδης» στη Νέα Διαθήκη είναι λέξεις της γλώσσας « » που περιγράφουν μια κατάσταση απόλυτης αναισθησίας. (Εκκλησιαστής 9:10). Καθώς ο Ιησούς πέθανε ως αντίλυτρο, ή αντικαταστάτης, για τον πατέρα Αδάμ και το γένος του, παίρνοντας έτσι τη θέση του αμαρτωλού, ήταν επομένως απαραίτητο να μπει σε αυτή την κατάσταση θανάτου, τη βιβλική κόλαση.

«Έφτιαξε τον τάφο του μαζί με τους ασεβείς», δήλωσε ο προφήτης αναφερόμενος στον Ιησού (Ησαΐας 53:9). Σε αρμονία με αυτό το βασικό στοιχείο της βιβλικής αλήθειας πρέπει να επιδιώξουμε να κατανοήσουμε ό,τι άλλο έχει να πει ο ιερός Λόγος σχετικά με το πού βρισκόταν ο Ιησούς κατά το διάστημα μεταξύ του θανάτου του στο σταυρό και της ανάστασής του από τους νεκρούς την τρίτη ημέρα μετά.

Για να κατανοήσουμε με σαφήνεια πώς ήταν δυνατόν ο Ιησούς να κηρύξει στα «πνεύματα που βρίσκονται στη φυλακή» σε μια εποχή που άλλες γραφές δείχνουν ότι ήταν αναισθητος στο θάνατο, είναι απαραίτητο πρώτα να προσδιορίσουμε ποια ήταν τα «πνεύματα» στα οποία κήρυξε. Αυτή την πληροφορία μας δίνει ο Πέτρος με τα λόγια: «εκείνοι που ήταν ανυπάκουοι πολύ καιρό πριν, όταν ο Θεός περίμενε υπομονετικά στις ημέρες του Νώε».

Έτσι, πήγε και κήρυξε στα πνεύματα που βρίσκονταν στη φυλακή – εκείνους που παρέβηκαν τον Θεό πολύ καιρό πριν, όταν ο Θεός περίμενε υπομονετικά ενώ ο Νώε έχτιζε την κιβωτό του.

Στη δεύτερη επιστολή του, ο Πέτρος μας παρέχει μια ακόμη πιο σαφή ταυτοποίηση των «πνευμάτων», λέγοντας: «Εάν ο Θεός δεν φείσθηκε των αγγέλων που αμάρτησαν, αλλά τους έριξε στην κόλαση και τους παρέδωσε σε αλυσίδες σκοταδιού, για να φυλαχθούν μέχρι την κρίση· και δεν φείσθηκε του παλαιού κόσμου, αλλά φείσθηκε του Νώε, του όγδοου ανθρώπου, κήρυκα της δικαιοσύνης, φέρνοντας τον κατακλυσμό επάνω στον κόσμο των ασεβών». 2 Πέτρου 2:4,5

Από το παραπάνω απόσπασμα φαίνεται ότι τα «πνεύματα» στα οποία κήρυξε ο Ιησούς ήταν μια συγκεκριμένη ομάδα «αγγέλων» που είχαν παρακούσει τον Θεό την εποχή του κατακλυσμού. Ο Απόστολος Ιούδας επίσης αναφέρει αυτά τα ίδια όντα, αναφερόμενος σε αυτά ως «αγγέλους», και περιγράφοντας την ειδική αμαρτία τους ως το ότι «δεν διατήρησαν την αρχική τους θέση». Ο Ιούδας εξηγεί επίσης, όπως και ο Πέτρος, ότι αυτοί οι «άγγελοι» είναι τώρα φυλακισμένοι, προσθέτοντας ότι βρίσκονται σε «αλυσίδες σκοταδιού», περιμένοντας την κρίση της μεγάλης ημέρας. Ιούδας 6

Αυτά τα «πνεύματα στη φυλακή», λοιπόν, δεν είναι τα «πνεύματα» ή τα «φαντάσματα» των ανθρώπων που έχουν πεθάνει, αλλά είναι πνευματικά πλάσματα στο αγγελικό επίπεδο της ύπαρξης. Αυτή είναι μια

σημαντική αλήθεια που πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου.

Κατανοούμε ότι το γήινο επίπεδο της δημιουργίας του Θεού είναι ορατό και κατανοητό για εμάς, ότι υπάρχουν διάφορα επίπεδα ύπαρξης, από τη χαμηλότερη μορφή «μονοκύτταρης» ζωής μέχρι τον άνθρωπο, ο οποίος στην τελειότητά του ήταν ο βασιλιάς αυτού του υλικού ή γήινου τομέα. Οι Γραφές δείχνουν ότι αυτή η ίδια ποικιλία στη θεία δημιουργία εκτείνεται σε ένα ανώτερο βασίλειο, πολύ πέρα από αυτό που είναι ορατό σε εμάς, ότι πάνω από τον άνθρωπο, το ύψιστο από τα γήινα πλάσματα του Θεού, υπάρχει ένας πνευματικός κόσμος· και ότι σε αυτόν τον πνευματικό κόσμο, όπως και στον φυσικό, υπάρχουν διάφορες τάξεις όντων, όπως άγγελοι, χερουβείμ κ.λπ.

Σχετικά με τον άνθρωπο, ο ψαλμωδός δηλώνει: «Τον έκανες λίγο κατώτερο από τους αγγέλους» (Ψαλμός 8:5). Όταν ο Ιησούς ήρθε στη γη για να πεθάνει ως Λυτρωτής του ανθρώπου, «έγινε σάρκα», και ως άνθρωπος πέθανε· αλλά όταν αναστάθηκε, υψώθηκε «πολύ πάνω από κάθε αρχή και εξουσία και δύναμη και κυριαρχία, και κάθε όνομα που ονομάζεται, όχι μόνο σε αυτόν τον κόσμο, αλλά και στον μέλλοντα». (Εφεσίους 1:21). Έτσι, οι Γραφές υποδεικνύουν μια σαφή διαχωριστική γραμμή μεταξύ του γήινου και του πνεύματικού επιπέδου ύπαρξης.

Η Βίβλος υποδεικνύει ότι την παρούσα στιγμή υπάρχουν τόσο άγιοι όσο και ανίεροι άγγελοι· αν και όταν δημιουργήθηκαν, όλα αυτά τα πνευματικά πλάσματα ήταν σε αρμονία με τον Θεό και τον

υπηρετούσαν με διάφορους τρόπους. Για εκείνους τους αγγέλους που παρέμειναν σε αρμονία με τον Δημιουργό, ο απόστολος λέει ότι είναι τώρα «πνεύματα διακονούντα, αποσταλμένα να διακονούν εκείνους που θα γίνουν κληρονόμοι της σωτηρίας». Εβραίους 1:14

Και πάλι, «Σχετικά με τους αγγέλους λέει: “Αυτός που κάνει τους αγγέλους του πνεύμα και τους υπηρέτες του φλόγα φωτιάς”» (Εβραίους 1:7). Σχετικά με αυτούς τους αγγελικούς υπηρέτες των χριστιανών, ο Ιησούς είπε: «Προσέχετε να μην περιφρονήσετε έναν από αυτούς τους μικρούς· γιατί σας λέω ότι οι άγγελοί τους στον ουρανό βλέπουν πάντοτε το πρόσωπο του Πατέρα μου που είναι στον ουρανό» (- , Ματθαίος 18:10)

Γήινοι και ουράνιοι «άγγελοι»

Ο μελετητής των Γραφών δεν πρέπει να μπερδεύεται από το γεγονός ότι στη Βίβλο ο όρος «άγγελος» χρησιμοποιείται μερικές φορές για τους ανθρώπους. Η λέξη σημαίνει κυριολεκτικά «υπηρέτης» ή «αγγελιαφόρος», και είναι πάντα απαραίτητο να προσδιορίζεται από το πλαίσιο αν το απόσπασμα στο οποίο χρησιμοποιείται αναφέρεται σε ανθρώπινους αγγελιαφόρους ή σε ουράνιους, δηλαδή πνευματικούς αγγελιαφόρους.

Από την άλλη πλευρά, οι Γραφές δείχνουν σαφώς ότι υπάρχουν πνευματικά πλάσματα που ονομάζονται «άγγελοι». Για παράδειγμα, τη νύχτα που γεννήθηκε ο Ιησούς, ένας «άγγελος» ανακοίνωσε τη γέννησή του στους ποιμένες. Ότι ήταν ένα πνεύμα που εκτέλεσε αυτή την υπηρεσία είναι

προφανές από τα λόγια: «Και ξαφνικά εμφανίστηκε μαζί με τον άγγελο πλήθος ουράνιων δυνάμεων που δοξάζονταν τον Θεό και έλεγαν: Δόξα στον Θεό στα ύψιστα, και ειρήνη στη γη, καλή θέληση προς τους ανθρώπους» (Λουκάς 2:10-14). Ομοίως, ήταν ένα πνεύμα που ανακοίνωσε στη Μαρία ότι θα γινόταν η μητέρα του Ιησού, και ήταν επίσης ένα πνεύμα που φρόντισε τον Ιησού στον Κήπο της Γεσθημανής. Ο Ιησούς αναφέρθηκε στα ουράνια όντα όταν είπε ότι μπορούσε να ζητήσει από τον Πατέρα του και θα του δίνονταν περισσότερες από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων για να τον βοηθήσουν και να τον προστατεύσουν. Λουκάς 1:26-38· 22:43· Ματθαίος 26:53

Όμως, όπως έχουμε ήδη δει, δεν παρέμειναν όλα αυτά τα αγγελικά πλάσματα πιστά στον Ιεχωβά, τον Δημιουργό τους — μερικά από αυτά είχαν «απειθήσει εδώ και πολύ καιρό, όταν ο Θεός περίμενε υπομονετικά στις ημέρες του Νώε». (1 Πέτρου 3:20). Αυτοί οι άπιστοι, κατά συνήθη χρήση, έχουν καταλήξει να ονομάζονται «πεσμένοι άγγελοι». Οι Γραφές δείχνουν ότι ως τιμωρία για την ανταρσία τους κρατούνται τώρα, ή είναι φυλακισμένοι, σε «αλυσίδες σκοταδιού».

Πού βρίσκονται τα «πνεύματα»;

Σε ένα κείμενο που ήδη αναφέρθηκε, ο απόστολος μας δίνει κάποιες πολύ σημαντικές πληροφορίες σχετικά με το τι συνιστά την φυλακή του για αυτούς τους πεσμένους αγγέλους. Παραθέτουμε ξανά το κείμενο: «Αν ο Θεός δεν φείσθηκε των αγγέλων που αμάρτησαν, αλλά τους έριξε στην κόλαση και τους

παρέδωσε σε αλυσίδες του σκότους, για να φυλαχθούν μέχρι την κρίση.» 2 Πέτρου 2:4

Η λέξη «κόλαση» στο απόσπασμα που μόλις παραθέσαμε δεν είναι μετάφραση ούτε της ελληνικής λέξης *Άδης* ούτε της *Γεέννα*. Ο όρος που χρησιμοποιεί εδώ ο απόστολος είναι «ταρτάρου»· και αυτή είναι η μόνη φορά που εμφανίζεται στη Βίβλο. Το «ταρτάρου» προέρχεται από την ελληνική λέξη «τάρταρος», έναν όρο που χρησιμοποιείται στην ελληνική μυθολογία ως όνομα για μια σκοτεινή άβυσσο ή φυλακή. Στο υπό εξέταση κείμενο, η ολόκληρη έκφραση «ρίχνονται στην κόλαση» χρησιμοποιείται για να μεταφράσει το «ταρταρού»· έτσι, προφανώς, η λέξη αναφέρεται περισσότερο σε μια πράξη παρά σε έναν τόπο. Η πτώση των αγγέλων που αμάρτησαν ήταν από την τιμή και την αξιοπρέπεια στην ατιμία και την καταδίκη· έτσι, η σκέψη φαίνεται να είναι: «Ο Θεός δεν λυπήθηκε τους αγγέλους που αμάρτησαν, αλλά τους εξευτέλισε και τους παρέδωσε σε αλυσίδες σκοταδιού».

Αυτοί οι άγγελοι στην αρχική τους κατάσταση αγιότητας ήταν ισχυροί, δυνατοί και ένδοξοι. Προφανώς διέθεταν μεγάλες ελευθερίες· και στην υπηρεσία τους προς τον Θεό και τους επίγειους φίλους Του πιθανώς ταξίδευαν συχνά μεταξύ της γης και άλλων τμημάτων του απέραντου σύμπαντος του Δημιουργού. Ο Ιούδας λέει ότι αυτοί οι άγγελοι «δεν διατήρησαν την αρχική τους θέση». Αυτό ρίχνει φως στα λόγια της Γένεσης 6:2, που αναφέρουν: «Οι υιοί του Θεού είδαν τις θυγατέρες των ανθρώπων ότι ήταν όμορφες· και τις πήραν γυναίκες από όσες επέλεξαν». Με άλλα λόγια, η «αμαρτία» αυτών των

αγγέλων ήταν, τουλάχιστον εν μέρει, η υλική τους εμφάνιση ως ανθρώπινα όντα και η εμπλοκή τους σε παράνομες σχέσεις με τις θυγατέρες των ανθρώπων.

Σε διάφορες χρονικές στιγμές κατά τη διάρκεια της ιστορικής περιόδου που καλύπτει η Βίβλος, διάφοροι από τους ιερούς αγγελιαφόρους, ή αγγέλους, στάλθηκαν στη γη για να μεταφέρουν μηνύματα στους προφήτες και σε άλλους· και σε πολλές από αυτές τις περιπτώσεις τους επιτράπηκε να υλοποιηθούν και να εμφανιστούν ως ανθρώπινα όντα. Ένα παράδειγμα αυτού παρέχεται στην επίσκεψη των τριών αγγέλων στον Αβραάμ πριν από τη γέννηση του Ισαάκ. (Γένεση 18:1-22). Τέτοιες υλικοποιήσεις επιτρέπονταν όταν εγκρίνονταν από τον Κύριο και όταν οι άγγελοι που συμμετείχαν σε αυτές δεν υπερέβαιναν τα προνόμιά τους. Οι άγγελοι που αμάρτησαν πριν από τον κατακλυσμό «δεν διατήρησαν την αρχική τους κατάσταση», δηλαδή προτίμησαν να συνεχίσουν τη σχέση τους με την ανθρωπότητα ως ανθρώπινα όντα.

Έχοντας περιορίσει και υποβαθμίσει τις δικές τους δυνάμεις μέσω της παράνομης σχέσης με την πεσμένη ανθρώπινη φυλή, πόσο κατάλληλο ήταν το ότι η τιμωρία τους έπρεπε να είναι η απόρριψη ή η ταπείνωση, και ταυτόχρονα η «συγκράτηση με αλυσίδες σκοταδιού». Η σκέψη που περιέχεται στη χρήση της λέξης «φυλακή», όπως βρίσκεται στο κείμενό μας, είναι αυτή του περιορισμού της ελευθερίας· έτσι, αυτά τα «πνεύματα» έχουν πράγματι βρεθεί σε «φυλακή», περιορισμένα από μεγάλο μέρος της φυσιολογικής ελευθερίας που τους

ανήκε ενώ βρισκόταν σε πλήρη κοινωνία και αρμονία με τον Δημιουργό.

Υπάρχουν πολλές βιβλικές ενδείξεις που υποστηρίζουν την ιδέα ότι ο τόπος φυλάκισης αυτών των πεσμένων αγγέλων είναι η ατμόσφαιρα της γης μας, με τη σφαίρα επιρροής τους να περιορίζεται σε μεγάλο βαθμό σε μια έμμεση επαφή με την ανθρώπινη οικογένεια. Στις περιγραφές του Ευαγγελίου για το έργο του Ιησούς, βρίσκουμε συχνές αναφορές στην εκδίωξη «δαιμόνων» ή «δαίμων» από τον ίδιο. Αργότερα, οι απόστολοι είχαν το προνόμιο να προσφέρουν παρόμοια υπηρεσία σε διαφορετικά πνεύματα (). Ενώ οι ανώτεροι κριτικοί προσπαθούν να αποδείξουν ότι αυτές οι περιπτώσεις «δαιμονισμού» που αντιμετώπιστηκαν έτσι από τον Ιησού και τους αποστόλους δεν ήταν παρά περιπτώσεις παραφροσύνης ή νευρικών διαταραχών, υπάρχει μια πολύ σαφής έννοια προσωπικότητας συνδεδεμένη με αυτούς τους «δαιμόνες» που δεν επιτρέπει καμία τέτοια φιλελεύθερη ερμηνεία.

Ο βασιλιάς Σαούλ και η μάγισσα της Ενδώρ

Όχι μόνο στο Νέο Διαθήκη, αλλά και στην Παλαιά, βρίσκουμε ενδείξεις για τις περιορισμένες δραστηριότητες αυτών των πεσμένων αγγέλων ή «πνευμάτων στη φυλακή». Υπάρχει, για παράδειγμα, η περίπτωση του βασιλιά Σαούλ και της μάγισσας της Ενδώρ. Όλη η μαγεία απαγορευόταν από τον Μωσαϊκό Νόμο, όμως αυτά τα αρχαία πνευματικά μέσα επέμεναν στις φαύλες πρακτικές τους, παρόλο που διακινδύνευαν τη ζωή τους. Ακριβώς όπως τα

μέντιουμ σήμερα ισχυρίζονται ότι έχουν την ικανότητα να επικοινωνούν με τους νεκρούς, έτσι προφανώς και η μάγισσα της Ενδώρ έκανε παρόμοιες δηλώσεις. Όταν ο βασιλιάς Σαούλ, λόγω της κακίας του, έχασε την εύνοια του Θεού και είδε ότι βρισκόταν σε σοβαρό κίνδυνο να ηττηθεί από τους εχθρούς του, απευθύνθηκε στη μάγισσα για να έρθει σε επαφή με τον Σαμουήλ, ώστε να δει αν ο νεκρός προφήτης μπορούσε να κάνει κάτι για αυτόν.

Η περιγραφή αυτής της αρχαίας πνευματιστικής συνεδρίας καταγράφεται στο 1 Σαμουήλ 28:7-20. Πολλοί μελετητές της Βίβλου, διαβάζοντας αυτή την ιστορία της υποτιθέμενης επικοινωνίας του Σαούλ με τον νεκρό προφήτη Σαμουήλ, έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι παρέχει εξαιρετική βιβλική απόδειξη ότι οι νεκροί δεν είναι πραγματικά νεκροί, αλλά ζωντανοί κάπου, και ότι μπορεί να γίνει επικοινωνία μαζί τους υπό ορισμένες συνθήκες, ειδικά με τη βοήθεια ενός μέντιου. Στην πραγματικότητα, ανά τους αιώνες, ο Σατανάς έχει χρησιμοποιήσει αυτή την ίδια μέθοδο εξαπάτησης σε μια προσπάθεια να διαψεύσει τις σαφείς διδασκαλίες των Γραφών ότι «ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος». Καθώς εξετάζουμε εν συντομία μερικά από τα γεγονότα σχετικά με την επίσκεψη του Σαούλ στη μάγισσα, θα διαπιστώσουμε εύκολα ότι η ίδια αναλογία θα μπορούσε να εφαρμοστεί στις σύγχρονες πνευματιστικές συνεδρίες, και με το ίδιο αποτέλεσμα. Ρωμαίους 6:23

Πρώτον, θα πρέπει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τα ίδια τα λόγια του Σαούλ, δεν είχε πλέον την εύνοια του Θεού. Είπε στη μάγισσα: «Ο Θεός έχει απομακρυνθεί από μένα και δεν μου απαντά πλέον,

ούτε μέσω προφητών, ούτε μέσω ονειρών». Όσο ο Σαμουήλ ήταν ζωντανός, ήταν πιστός υπηρέτης και προφήτης του Κυρίου και δεν ήταν ποτέ πρόθυμος να πάει αντίθετα με τις επιθυμίες του Κυρίου· όμως εδώ βρίσκουμε τον Σαούλ, ο οποίος ο ίδιος παραδέχτηκε ότι ο Θεός δεν θα ευνοούσε την ιδέα, να ζητά από τη μάγισσα να λάβει ένα μήνυμα από αυτόν τον πιστό προφήτη.

Πρέπει να υποθέσουμε ότι, αν ο Σαμουήλ ήταν ζωντανός, είτε στον ουρανό είτε σε κάποιο άλλο μέρος, θα ήταν λιγότερο υπάκουος στον Κύριο από ό,τι ήταν όταν βρισκόταν εδώ στη γη; Ή μήπως πρέπει να πιστέψουμε ότι αυτή η κακιά μάγισσα, που είχε καταδικαστεί από τον Κύριο, είχε τη δύναμη να ανατρέψει το θείο θέλημα, και όχι μόνο να φέρει τον Σαμουήλ, αλλά και να του αποσπάσει ένα μήνυμα για να παρηγορήσει αυτόν τον επαναστάτη βασιλιά; Προφανώς, λοιπόν, αυτή η αφήγηση μας δίνεται στη Βίβλο απλώς ως ιστορική καταγραφή σημαντικών γεγονότων στη ζωή του Σαούλ, χωρίς όμως να υπάρχει καμία πρόθεση να πιστοποιηθεί ο ισχυρισμός της μάγισσας ότι είδε και μίλησε με τον Σαμουήλ.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποίησαν τα πονηρά πνεύματα μέσω του μέντιουμ στην Ενδώρ ήταν παρόμοιες με αυτές που χρησιμοποιούνται σήμερα. προκάλεσαν να περάσει μπροστά από το νοητικό όραμα της μάγισσας η οικεία μορφή του γηραιού προφήτη, ο οποίος φορούσε, όπως συνήθιζε, ένα μακρύ μανδύα. Όταν εκείνη περιέγραψε την νοητική ή «αστρική» εικόνα, ο Σαούλ την αναγνώρισε αμέσως ως περιγραφή του Σαμουήλ. Αλλά ο ίδιος ο Σαούλ δεν

είδε τίποτα – «αντιλήφθηκε», από την περιγραφή, ότι ήταν ο Σαμουήλ.

Εύκολα πεισμένος, όπως συνήθως είναι οι άνθρωποι σε τέτοιες περιστάσεις, ο Σαούλ δεν σταμάτησε να αναρωτηθεί πώς ήταν δυνατόν ο Σαμουήλ να φαινόταν τόσο γέρος και σκυμμένος όσο όταν ζούσε στη γη, αν τώρα ήταν πνεύμα και βρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση από πριν. Ούτε σκέφτηκε ο Σαούλ να ρωτήσει γιατί ο Σαμουήλ φορούσε στον πνευματικό κόσμο τον ίδιο παλιό μανδύα που φορούσε όταν τον γνώριζε ως γήινο ον – χωρίς καν να σταματήσει να σκεφτεί ότι ο μανδύας του προφήτη, τα γκριζα μαλλιά του κ.λπ. είχαν από καιρό αποσυντεθεί στον τάφο. Ο Σαούλ είχε εγκαταλειφθεί από τον Κύριο και τώρα εξαπατήθηκε εύκολα από αυτά τα «ψεύτικα πνεύματα» που υποδύονταν τον προφήτη και μιλούσαν στον Σαούλ στο όνομά του μέσω του μέντιουμ τους, της μάγισσας.

«Γιατί με ενοχλείς για να με φέρεις πάνω;» – έτσι παρουσίασε τη νεκρή προφήτη να ρωτάει. Ήταν γενικά κατανοητό από τους Ισραηλίτες στις ημέρες του βασιλιά Σαούλ ότι οι νεκροί κοιμόντουσαν στο «Σέολ», επομένως η ερώτηση «Γιατί με ενοχλείς» δεν θα ακουγόταν παράξενη. Μπορούμε όμως να φανταστούμε για μια στιγμή ότι αυτή η καταδικασμένη μάγισσα είχε τη δύναμη να αναστήσει τον προφήτη από τους νεκρούς; Ή, αν εξετάσουμε το θέμα από τη σκοπιά του σύγχρονου πνευματισμού, ότι ο Σαμουήλ δεν ήταν καθόλου νεκρός, αλλά διασκέδαζε στον πνευματικό κόσμο, δεν φαίνεται παράξενο ότι η μάγισσα τον χαρακτήρισε « » (από κάτω) για να

«ανέβει» από τη γη αντί να «κατέβει» από τον ουρανό;

Από τη σκοπιά της σύγχρονης θεολογίας, πόσο εντελώς παράλογη είναι η προφητεία του «Σαμουήλ» σχετικά με την ήττα και το θάνατο του Σαούλ στη μάχη της επόμενης μέρας! Παραθέτουμε: «Αύριο εσύ και οι γιοι σου θα είστε μαζί μου: ο Κύριος επίσης θα παραδώσει τα στρατεύματα του Ισραήλ στα χέρια των Φιλισταίων.» Φανταστείτε τον πιστό Σαμουήλ και τον αγαπημένο Ιωνάθαν μαζί στο πνεύμα με τον κακό βασιλιά Σαούλ! Ταιριάζει αυτό πολύ καλά με τη θεολογία του δόγματος του Μεσαίωνα; Σίγουρα όχι! Τελικά, φυσικά, αλλά όχι την επόμενη μέρα, όλοι αυτοί ήταν μαζί στον θάνατο, στον «Σέολ», την βιβλική κόλαση, όπου εξακολουθούν να περιμένουν την ανάσταση, όταν όλοι θα κληθούν από τον Υιό του Ανθρώπου· αλλά δεν χρειάστηκε καμία υπερφυσική δύναμη εκ μέρους της μάγισσας για να προβλέψει αληθινά την επικείμενη ήττα και τον θάνατο του Σαούλ. Στην πραγματικότητα, ο Σαούλ το φοβόταν ήδη, εξ ου και η προσφυγή του στη μάγισσα.

Ο Τσαρλς Γουέσλεϊ ήταν προφανώς μπερδεμένος από τον τρόπο με τον οποίο το «μέντιουμ» της Ενδώρα έβαλε μαζί στο θάνατο τόσο τους καλούς όσο και τους κακούς, καθώς έγραψε:

Τι προμηνύουν αυτά τα σοβαρά λόγια;

Μια αχτίδα ελπίδας όταν η ζωή τελειώσει;

Εσύ και ο γιος σου σίγουρα θα είστε

Αύριο σε ανάπαυση μαζί μου:

Όχι σε κατάσταση κολασμένου πόνου,

Αν ο Σαούλ μείνει με τον Σαμουήλ·

Όχι σε κατάσταση καταδικασμένης απελπισίας,

Αν ο αγαπημένος Ιωνάθαν είναι εκεί.

Στην πραγματικότητα, φυσικά, ο Σαούλ δεν επικοινωνούσε καθόλου με τον Σαμουήλ, αλλά με ένα ή περισσότερα από τα «πνεύματα στη φυλακή», των οποίων η κύρια δραστηριότητα από την εποχή του κατακλυσμού ήταν να εξαπατούν την ανθρωπότητα, ιδιαίτερα όσον αφορά την κατάσταση των νεκρών. Η αναφορά στις Γραφές σε αυτούς τους νεκρομάντες, μάγισσες και μέντιουμ μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι μέσω των μέντιουμ αυτοί οι πεσμένοι άγγελοι αναζητούσαν κοινωνία με τον Ισραήλ. Αλλά προφανώς είναι συνήθεια αυτών των μέντιουμ να αλλάζουν τον τρόπο εκδήλωσής τους από καιρό σε καιρό· ακριβώς όπως η μαγεία άνθισε για ένα διάστημα στη Νέα Αγγλία και το Οχάιο, και σε όλη την Ευρώπη, σταδιακά εξαφανιζόμενη και αντικαθιστώμενη από τον πνευματισμό, του οποίου οι εκδηλώσεις με κτυπήματα και χτυπήματα επίσης υποχωρούν σταδιακά προς την διαίσθηση και τις απόπειρες υλικοποίησης. Στις ημέρες του Κυρίου και των αποστόλων, η δράση αυτών των «πνευμάτων» είχε προφανώς αλλάξει από τη μέθοδο της μαγείας σε εκείνη της δαιμονικής κατοχής και της δαιμονικής δέσμησης.

Το σύγχρονο έργο των «πνευμάτων»

Έχοντας κάποτε λάβει τη δύναμη να υλοποιούνται ως άνθρωποι, αλλά καταχρώμενοι αυτής, αυτοί οι πεσμένοι άγγελοι εξακολουθούν να φαίνονται αποφασισμένοι να ασκούν τις δυνάμεις τους μέσω

ανθρώπινων φορέων, είτε χρησιμοποιώντας «μέντιουμ» είτε μέσω άμεσου ελέγχου του νου, όπως στην εμμονή. Είναι προφανές, ωστόσο, ότι η ανθρώπινη βούληση πρέπει να συναινέσει σε αυτή την ξένη κυριαρχία προτού αυτά τα «πνεύματα» μπορέσουν να καταλάβουν κάποιον. Όταν όμως καταλάβουν κάποιον, προφανώς η θέληση καταρρέει τόσο πολύ που δεν υπάρχει πλέον καμία δύναμη αντίστασης· γι' αυτό και η διακονία του Ιησού και των αποστόλων εκτιμήθηκε τόσο πολύ από όσους ήταν δαιμονισμένοι στην εποχή τους.

Ενώ αυτά τα πεσμένα αγγελικά όντα μπορεί να αλλάζουν από καιρό σε καιρό τη μέθοδο επικοινωνίας και εξαπάτησης της ανθρωπότητας, η επιρροή τους γενικά είναι πάντα μακριά από τον Θεό και μακριά από την αλήθεια του Λόγου Του. Στη σύγχρονη εποχή γίνεται πολύς ντόρος για την επικοινωνία με τους νεκρούς, όμως σε όλες τις χιλιάδες προσπάθειες που έχουν γίνει – επιστημονικά ελεγχόμενες και μη – ποιο ήταν το συνολικό αποτέλεσμα; Είναι αλήθεια ότι, μέσω παράλογων «ταυτοποιήσεων» όπως αυτή που η μάγισσα της Ενδώρ κατάφερε να επιβάλει στον Σαούλ, πολλοί έχουν πειστεί ότι έχουν έρθει σε επαφή με τους νεκρούς φίλους και συγγενείς τους – αλλά εδώ τελειώνει το θέμα. Καμία αξιόλογη πληροφορία δεν έχει ποτέ αποκτηθεί μέσω πνευματιστικών πηγών.

Πώς ο Χριστός κήρυξε στα πνεύματα στη φυλακή

Τώρα που έχουμε προσδιορίσει αυτά τα «πνεύματα» στα οποία, όπως μας λέει ο Πέτρος,

κήρυξε ο Ιησούς, προκύπτει το ερώτημα: πώς πραγματοποιήθηκε αυτή η κήρυξη; Πώς ήταν δυνατόν ο Ιησούς να βρίσκεται στον «Σέολ», ή Άδη, όπου δεν υπάρχει συνείδηση, και ταυτόχρονα να κηρύττει σε αυτούς τους πεσμένους αγγέλους; Η εξήγηση αυτής της φαινομενικής δυσκολίας είναι απλή, αν εξετάσουμε το απόσπασμα με λίγο πιο κριτικό πνεύμα. Ο απόστολος είπε ότι ο Ιησούς «πήγε και κήρυξε στα πνεύματα που βρίσκονται στη φυλακή». Οι ειδικοί της ελληνικής γλώσσας συμφωνούν ότι οι λέξεις «πήγε και κήρυξε» χρησιμοποιούνται με την έννοια της πραγματοποίησης κάτι και όχι με την έννοια της μετάβασης σε κάποιο μέρος. Με άλλα λόγια, αυτές οι δύο λέξεις είναι μια περιττή προσθήκη στο κείμενο (). Παλαιότερα ήταν συνηθισμένο να χρησιμοποιούνται εκφράσεις αυτού του είδους, και ακόμη και σήμερα διαπιστώνουμε ότι χρησιμοποιούνται μερικές φορές.

Ο Δρ Μπέντζαμιν Γουίλσον, στο *Emphatic Diaglott* του, μεταφράζει αυτό το απόσπασμα της Γραφής ως «Κήρυξε στα πνεύματα που βρίσκονται στη φυλακή», παραλείποντας τις δύο λέξεις «πήγε και», καθώς τις θεωρεί περιττές για την ορθή κατανόηση του κειμένου. Στην υποσημείωση αυτού του κειμένου, δείχνει ότι και άλλες αρχές συμφωνούν μαζί του σε αυτό το θέμα. Αφαιρώντας λοιπόν αυτές τις δύο περιττές λέξεις, το πλήρες κείμενο έχει ως εξής: «Διότι και ο Χριστός πάθησε μία φορά για τις αμαρτίες, ο δίκαιος για τους άδικους, για να μας φέρει στον Θεό, θανατωθείς κατά τη σάρκα, αλλά ζωντανεύοντας κατά το Πνεύμα· δια του οποίου και κήρυξε στα πνεύματα που βρίσκονται στη φυλακή.» (1 Πέτρου

3:18,19). Το νόημα εδώ είναι προφανές, δηλαδή, ότι ήταν μέσω του θανάτου και της ανάστασής του που ο Ιησούς κήρυξε σε αυτούς τους πεσμένους αγγέλους – ένα παραδειγματικό μάθημα, που διδάχθηκε από την πίστη του στον Ουράνιο Πατέρα και Δημιουργό, εναντίον του οποίου είχαν επαναστατήσει αυτά τα «πνεύματα».

Ο Λούσιφερ ήταν το πρώτο από αυτά τα πνεύματα που επαναστάτησε εναντίον του Θεού· και προφανώς άσκησε μεγάλη επιρροή σε όσους αργότερα προσχώρησαν στις τάξεις των επαναστατών. Στο Κατά Ματθαίον 25:41 η έκφραση «ο διάβολος και οι άγγελοί του» υποδηλώνει μια στενή σχέση που υπάρχει μεταξύ του Σατανά και αυτών των άλλων πεσμένων πνευματικών όντων. Ήταν το πνεύμα της φιλοδοξίας και της υπερηφάνειας που οδήγησε στην πτώση του Λούσιφερ (Ησαΐας 14:14) και, προφανώς, το ίδιο πνεύμα έχει διαποτίσει τις τάξεις αυτών των κατώτερων πεσμένων αγγέλων. Η πιστότητα του Ιησού, επομένως, μια πιστότητα που τον οδήγησε να ταπεινωθεί και να γίνει υπάκουος μέχρι θανάτου, θα αποτελούσε ένα ισχυρό κήρυγμα για αυτά τα «πνεύματα στη φυλακή». Η δύναμη αυτού του κηρύγματος θα αυξανόταν σημαντικά όταν αυτά τα «πνεύματα» παρατηρούσαν ότι ο Ιησούς, λόγω της πιστότητάς του, αναστήθηκε από τους νεκρούς και υψώθηκε σε θέση στα δεξιά του Θεού, ενώ εκείνοι υποβαθμίστηκαν και ταπεινώθηκαν λόγω της απιστίας τους.

Έτσι διαπιστώνουμε ότι, όταν κατανοηθούν σωστά, τα διάφορα αποσπάσματα της Γραφής που αναφέρονται στην κατάσταση των νεκρών φαίνονται

να συνάδουν με τη μεγάλη θεμελιώδη αλήθεια ότι «ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος» και ότι «οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτα». Εκκλησιαστής 9:5

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Τι είναι ο Παράδεισος;

«Ευλογητός ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος σύμφωνα με το πλούσιο έλεός του μας αναγέννησε σε ζωντανή ελπίδα διαμέσου της ανάστασης του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς, σε κληρονομιά άφθαρτη, αμόλυντη και που δεν φθείρεται, φυλαγμένη στον ουρανό για εσάς».

- 1 Πέτρου 1:3,4

Αν θέλουμε να έχουμε μια βιβλική κατανόηση του τι βρίσκεται πέρα από τον τάφο τόσο για τους αμαρτωλούς όσο και για τους άγιους, είναι απαραίτητο να λάβουμε υπόψη τι λέει η εμπνευσμένη γραφή σχετικά με τον ουρανό. Δεν υπάρχει αμφιβολία για το βιβλικό γεγονός ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο για να ζει πάνω στη γη, και ότι η γη δημιουργήθηκε ως κατοικία για τον άνθρωπο. Ενώ ο άνθρωπος έχασε την επίγεια κυριαρχία του και καταδικάστηκε σε θάνατο λόγω της αμαρτίας, η αποκατάσταση στη ζωή πάνω στη γη του έχει εξασφαλιστεί μέσω του θανάτου και της ανάστασης του Ιησού, ως Λυτρωτή. Η εξαίρεση από αυτή τη γενική ανάσταση για όλους τους ανθρώπους σε μια ζωή ανθρώπινης τελειότητας σε μια δοξασμένη γη είναι οι πιστοί ακολουθώντας τα βήματα του Κυρίου, οι οποίοι, όπως καθιστά σαφές η Αγία Γραφή, πρόκειται να λάβουν μια ουράνια ανταμοιβή.

Η Βίβλος, και ιδίως η Καινή Διαθήκη, έχει πολλά να πει για τον ουρανό και για τις ουράνιες ελπίδες. Ο

Ιησούς, για παράδειγμα, είπε: «Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλές κατοικίες: αν δεν ήταν έτσι, θα σας το είχα πει. Πηγαίνω να σας ετοιμάσω θέση. Και αν πάω και σας ετοιμάσω θέση, θα έρθω πάλι και θα σας παραλάβω κοντά μου, ώστε όπου είμαι εγώ, εκεί να είστε και εσείς». Ιωάννης 14:2,3

Αυτή είναι μια πολύ σαφής υπόσχεση, που υπονοεί ξεκάθαρα μια αλλαγή από τις γήινες στις πνευματικές συνθήκες. Ωστόσο, πολλές παρανοήσεις έχουν συνδεθεί με αυτά τα λόγια του κύριου. Συχνά ακούμε να εκφράζεται η ελπίδα να αποκτήσουμε μία από αυτές τις «πολλές κατοικίες», όμως ο Ιησούς δείχνει ξεκάθαρα ότι αυτές δεν προορίζονταν για τους οπαδούς του, αλλά μάλλον ότι έφευγε για να «ετοιμάσει μια θέση» για αυτούς. Η σκέψη είναι ότι υπήρχαν ήδη πολλές «κατοικίες» την εποχή που μιλούσε, αλλά ότι ένας νέος τόπος, ή κατάσταση, επρόκειτο να παρασχεθεί για τους οπαδούς του.

Η έκφραση «πολλές κατοικίες» μεταφέρει απλώς την ιδέα των τόπων διαμονής ή των συνθηκών στις οποίες υπάρχει υπερβολική αφθονία ευλογιών και χαράς. Η ίδια η γη, και η κατάσταση της τέλει ανθρώπινης ζωής που εκπροσωπείται στους πρώτους γονείς μας, ήταν αναμφίβολα μία από αυτές τις «κατοικίες». Αυτή η κατοικία, φυσικά, χάθηκε εξαιτίας της αμαρτίας, όμως πρόκειται να αποκατασταθεί στον κατάλληλο χρόνο του Θεού, όπως θα δούμε αργότερα.

Σύμφωνα με τις Γραφές, υπάρχουν διάφορα αγγελικά επίπεδα ύπαρξης. Και αυτά, επίσης, θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν σωστά μεταξύ των

πολλών «κατοικιών» που ανέφερε ο κύριος. Πόσα επίπεδα ή τάξεις ζωής υπάρχουν στον πνευματικό κόσμο του Δημιουργού δεν γνωρίζουμε· αλλά κρίνοντας από τη μεγάλη ποικιλία ζωής που υπάρχει σε αυτό που ονομάζουμε υλικό κόσμο, πρέπει να υπάρχουν πολλά. Τώρα όμως επρόκειτο να υπάρξει ένα «νέο κτίσμα», ένα άλλο επίπεδο ύπαρξης επρόκειτο να προετοιμαστεί και να παρασχεθεί για την Εκκλησία – ένας τόπος μαζί με τον Ιησού, στον οποίο ο ίδιος υψώθηκε κατά την ανάστασή του.

Η μελλοντική θέση της Εκκλησίας

Ο Ιησούς είπε: «Για να είστε κι εσείς εκεί όπου είμαι εγώ». Αυτό δείχνει ότι η μελλοντική κατάσταση των πιστών οπαδών του Κυρίου θα είναι ο ίδιος τόπος, ή η ίδια κατάσταση, στην οποία εξυψώθηκε ο ίδιος. Σχετικά με την εξύψωση του Ιησού, ο απόστολος λέει: «Γι' αυτό και ο Θεός τον εξύψωσε υπερβολικά και του έδωσε ένα όνομα που είναι πάνω από κάθε όνομα: ώστε στο όνομα του Ιησού να λυγίσει κάθε γόνατο, των ουρανίων και των επίγειων». Φιλιππησίους 2:9,10

Πράγματι, ο Ουράνιος Πατέρας έδωσε στον Κύριο υψηλή εξύψωση, ακόμη και στη «δεξιά πλευρά του θρόνου του Θεού». (Εβραίους 12:2). Και αυτή η ίδια εξαιρετικά εξυψωμένη θέση «προετοιμάζεται» για την εκκλησία. Σημειώστε την υπόσχεση του Ιησού στην Αποκάλυψη 3:21: «Σε αυτόν που υπερνικεί, θα του δώσω να καθίσει μαζί μου στον θρόνο μου, όπως και εγώ υπερνίκησα και κάθισα μαζί με τον Πατέρα μου στον θρόνο του».

Δεν είναι περίεργο που ο Πέτρος είπε ότι μέσω της ανάστασης του Χριστού ο χριστιανός «αναγεννήθηκε σε ζωντανή ελπίδα, ... σε κληρονομιά άφθαρτη, αμόλυντη και που δεν φθείρεται, φυλαγμένη στον ουρανό για εσάς». Σημειώστε τα λόγια του αποστόλου στο εδάφιο που ακολουθεί: «Οι οποίοι φυλάσσονται από τη δύναμη του Θεού μέσω της πίστης για τη σωτηρία, έτοιμη να αποκαλυφθεί στην έσχατη ώρα». 1 Πέτρου 1:5

Η «τελευταία ώρα» ή οι «τελευταίες ημέρες» που αναφέρονται συχνά στη Βίβλο, αναφέρονται στην περίοδο που ακολουθεί τη δεύτερη έλευση του Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι η ουράνια κληρονομιά που φυλάσσεται για την εκκλησία δεν έχει, κατά τη διάρκεια των αιώνων, ληφθεί από κάθε μεμονωμένο χριστιανό τη στιγμή του θανάτου, όπως διδάσκει η δογματική θεολογία, αλλά είναι μια ανταμοιβή που θα δοθεί στο τέλος του αιώνα, όταν ο Ιησούς επιστρέψει και οι νεκροί αναστηθούν. Αυτό συμφωνεί με την ίδια την υπόσχεση του Κυρίου σχετικά με τον «τόπο» που θα προετοιμαστεί για τους οπαδούς Του: «Πηγαίνω να σας προετοιμάσω θέση, και αν πάω... θα έρθω πάλι, και θα σας παραλάβω προς εμένα, ώστε όπου είμαι εγώ, εκεί να είστε και εσείς». Πόσο προφανές είναι από αυτά τα λόγια ότι κανένας Χριστιανός δεν μπορεί να ελπίζει να είναι με τον Κύριο μέχρι να «έρθει πάλι» και να τους «παραλάβει» προς εαυτόν.

Ο Απόστολος Παύλος μαρτυρεί το ίδιο γεγονός ως εξής: «Τον καλό αγώνα αγωνίστηκα, ... την πίστη διατήρησα· από εδώ και στο εξής με περιμένει το στεφάνι της δικαιοσύνης, το οποίο ο Κύριος, ο δίκαιος Κριτής, θα μου δώσει εκείνη την ημέρα· και όχι μόνο

σε μένα, αλλά και σε όλους όσους αγαπούν την εμφάνισή Του». (2 Τιμόθεο 4:7,8). Ναι, ο απόστολος γνώριζε καλά ότι η ουράνια ανταμοιβή του ως συγκληρονόμου του Χριστού στη Μεσσιανική βασιλεία δεν θα ελάμβανε μέχρι το τέλος του αιώνα, όταν ο Ιησούς θα επέστρεφε για να πάρει όλους τους άγιους Του κοντά Του.

Η ένθερμη επιθυμία του Παύλου

Λόγω μιας λανθασμένης μετάφρασης των λόγων του Παύλου στην επιστολή προς Φιλιππησίους 1:23, ορισμένοι οδηγήθηκαν να πιστέψουν ότι ο απόστολος περίμενε να βρεθεί στον ουρανό μαζί με τον Ιησούς αμέσως μετά το θάνατό του. Παραθέτουμε το απόσπασμα: «Διχάζομαι ανάμεσα σε δύο επιθυμίες: λαχταρώ να φύγω και να είμαι με τον Χριστό, κάτι που θα ήταν πολύ καλύτερο για μένα...» Η λέξη « » («να φύγω») σε αυτό το κείμενο προέρχεται από την ελληνική λέξη «*analusai*» και προφανώς θα έπρεπε να είχε μεταφραστεί ως «επιστροφή», όπως και μεταφράστηκε από τον καθηγητή Wilson στο *Emphatic Diaglott* του.

Στα προηγούμενα εδάφια ο απόστολος εξηγεί ότι δεν είναι σίγουρος αν θα εκτελεστεί σύντομα ή αν θα αφεθεί ελεύθερος από τις ρωμαϊκές αρχές και έτσι θα του επιτραπεί να συνεχίσει για κάποιο διάστημα το έργο του. Δεν είχε επιλογή μεταξύ αυτών των δύο πραγμάτων – «διχάζομαι μεταξύ δύο». Αλλά υπήρχε ένα τρίτο πράγμα που προτιμούσε πολύ περισσότερο, και αυτό ήταν το «*analusai*»· και η προτίμησή του για αυτό ήταν ότι θα μπορούσε να είναι με τον Χριστό.

Ο Παύλος γνώριζε ότι δεν θα μπορούσε να είναι μαζί με τον Χριστό μέχρι την «επιστροφή» του Κυρίου, και απλώς εξέφραζε την έντονη επιθυμία του για αυτή την ένδοξη ολοκλήρωση της ελπίδας κάθε αληθινού χριστιανού. Ο καθηγητής Wilson, σε μια υποσημείωση σχετικά με αυτό το κείμενο στο *Emphatic Diaglott* του, σχολιάζει ως εξής:

«Η λέξη *αναλούσαι* εμφανίζεται στο Λουκά 12:36, και εδώ αποδίδεται ως επιστροφή – Να είστε σαν άνδρες που περιμένουν τον κύριό τους, όταν θα επιστρέψει, κ.λπ. Ο Ιησούς είχε διδάξει στους μαθητές του ότι θα ερχόταν ξανά, ή θα επέστρεφε. ... Ο Παύλος πίστευε σε αυτή τη διδασκαλία και τη δίδασκε σε άλλους και αναζητούσε και περίμενε τον Σωτήρα από τον ουρανό ... όταν ... θα ήταν για πάντα με τον Κύριο.»

Ο Παύλος δεν περίμενε να πάει στον ουρανό τη στιγμή που θα πέθαινε. Υπήρχαν μόνο δύο πιθανές επιλογές: η μία ήταν να ζήσει λίγο ακόμα για να υπηρετήσει την αλήθεια και τους αδελφούς, και η άλλη ήταν να κοιμηθεί στον θάνατο (). Αλλά υπήρχε κάτι που θα ήταν «πολύ καλύτερο» από οποιοδήποτε από αυτά, και αυτό ήταν να είναι μαζί με τον Χριστό· όμως αυτό ήξερε ότι ήταν αδύνατο εκείνη τη στιγμή. Ήξερε ότι η «επιστροφή» του Χριστού ήταν πολύ μακριά στο μέλλον· και ήξερε επίσης ότι η ανταμοιβή του ως χριστιανού δεν θα του δοθεί μέχρι να την λάβει στην ανάσταση την τελευταία ημέρα. 2 Τιμόθεο 4:7,8

«Η γήινη κατοικία μας»

Τα λόγια του αποστόλου Παύλου στη Β΄ Κορινθίους 5:1-9 μερικές φορές παρερμηνεύονται ως

να σημαίνουν ότι οι χριστιανοί πηγαίνουν στον ουρανό αμέσως μόλις πεθάνουν· αλλά το απόσπασμα αυτό δεν διδάσκει κάτι τέτοιο, όταν το κατανοήσουμε σωστά. Ο Παύλος λέει: «Ξέρουμε ότι αν η γήινη κατοικία μας, αυτή η σκηνή, καταστραφεί, έχουμε μια οικοδομή από τον Θεό, μια κατοικία που δεν είναι φτιαγμένη με χέρια, αιώνια στους ουραμούς». Ο Παύλος ήξερε ότι αυτή η λαμπρή υπόσχεση για την ουράνια ζωή είχε δοθεί από τον Ιησούς, αλλά περίμενε να την λάβει τη στιγμή του θανάτου;

Προφανώς όχι, διότι στο τέταρτο εδάφιο συνεχίζει: «Όχι για να απογυμνωθούμε, αλλά για να ντυθούμε, ώστε η θνητότητα να καταποθεί από τη ζωή». Στην 1 Κορινθίους 15:51-55 δείχνει σαφώς ότι η εκκλησία δεν θα ντυθεί με αθανασία μέχρι την ανάσταση, όταν ηχήσει «η τελευταία σάλπιγγα». Αυτό το τοποθετεί πέρα από τη δεύτερη έλευση του Χριστού και συμφωνεί με όλες τις άλλες γραφές που αφορούν το θέμα.

Όταν στο 2 Κορινθίους 5:8 ο Παύλος μιλάει για το να είναι «απών από το σώμα» και να είναι «παρών στον Κύριο», προφανώς δεν αντιπαραβάλλει αυτή την παρούσα ζωή με την αναστημένη ζωή πέρα από τον τάφο, αλλά μάλλον μιλάει για δύο καταστάσεις που είναι πιθανές για τον χριστιανό εδώ και τώρα, σε αυτή τη ζωή. Η μία, μια κατάσταση εγγύτητας με τον Κύριο, μέσω της πίστης στην εκτέλεση του θελήματός Του, και η άλλη, μια κατάσταση σχετικής αποξένωσης από Αυτόν, μέσω της απιστίας στην υπακοή στα λόγια της διδασκαλίας Του. Ο Παύλος λέει: «Γι' αυτό και κοιπιάζουμε, ώστε, είτε παρόντες είτε απόντες, να

είμαστε αποδεκτοί από Αυτόν». Δηλαδή, είτε είμαστε πάντα σε θέση να συνειδητοποιούμε μια αίσθηση εγγύτητας προς τον Κύριο, είτε μερικές φορές νιώθουμε μακριά από Αυτόν λόγω των ατελειών μας, εμείς ως χριστιανοί πρέπει να αγωνιζόμαστε σοβαρά ώστε τελικά να γίνουμε αποδεκτοί από Αυτόν και να ακούσουμε το «καλά έκανες» του κύριου.

«Τα έργα τους τους ακολουθούν»

Η Αποκάλυψη 14:13 είναι μια πολύτιμη υπόσχεση που ισχύει κατά τη διάρκεια μιας πολύ περιορισμένης περιόδου στο τέλος της εποχής και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σωστά ως μια γενική δήλωση που περιγράφει τη μέθοδο του Θεού για την αντιμετώπιση του λαού Του καθ' όλη τη διάρκεια της εποχής του ευαγγελίου. Λέει: «Γράψε: Μακάριοι οι νεκροί που πεθαίνουν εν Κυρίω από εδώ και στο εξής· ναι, λέει το πνεύμα, για να αναπαυθούν από τους κόπους τους· και τα έργα τους τους ακολουθούν».

Η έκφραση «εφ' εις το εξής» είναι το κλειδί για την ορθή κατανόηση αυτού του αποσπάσματος, καθώς δείχνει ότι η υπόσχεση ισχύει μόνο από μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή και μετά. Το πλαίσιο υποδηλώνει ότι ο χρόνος στον οποίο αναφέρεται είναι το τέλος της εποχής, μετά τη δεύτερη έλευση του Χριστού· ότι θα υπήρχε μια περίοδος που θα ονομαζόταν «θερισμός», κατά τη διάρκεια της οποίας οι πιστοί άγιοι, όταν θα ολοκλήρωναν τη γήινη πορεία τους με το θάνατο, δεν θα χρειαζόταν να παραμείνουν κοιμισμένοι στο θάνατο, αλλά θα αναστηθούν αμέσως για να λάβουν μέρος στη δραστηριότητα που σχετίζεται με την ίδρυση της νέας βασιλείας.

Ο Παύλος αναφέρεται σε αυτό στην 1 Κορινθίους 15:51,52: «Ίδού, σας αποκαλύπτω ένα μυστήριο», λέει ο απόστολος, υποδηλώνοντας ότι αυτό που πρόκειται να αναφέρει αποτελεί εξαίρεση στον γενικό κανόνα, «Δεν θα κοιμηθούμε όλοι, αλλά όλοι θα μεταμορφωθούμε, σε μια στιγμή, σε μια αναλαμπή οφθαλμού, κατά την τελευταία σάλπιγγα· διότι η σάλπιγγα θα ηχήσει, και οι νεκροί θα αναστηθούν άφθαρτοι, και εμείς θα μεταμορφωθούμε».

Ναι, όλοι οι άγιοι πρέπει να πεθάνουν – να είναι «πιστοί μέχρι θανάτου» και «όλοι» πρέπει να μεταμορφωθούν για να ντυθούν με αθανασία· αλλά θα υπάρχουν μερικοί, κατά την ηχώση της τελευταίας σάλπιγγας, που δεν θα χρειαστεί να παραμείνουν «κοιμισμένοι» στον θάνατο. Αυτοί είναι εκείνοι που, ενώ θα σταματήσουν στον θάνατο από τον επίπονο μόχθο τους στην υπηρεσία του Κυρίου, αναστηθέντες αμέσως, θα συνεχίσουν ακριβώς το έργο τους για Εκείνον. Αλλά ακόμη και αυτή η άμεση μεταμόρφωση από τη θνητότητα στην αθανασία δεν θα συμβεί επειδή είναι άτρωτοι στον θάνατο, αλλά επειδή η ανάστασή τους θα έρθει τη στιγμή του θανάτου – δεν χρειάζεται να περιμένουν στον ύπνο μέχρι τη δεύτερη έλευση του Κυρίου, όπως ήταν απαραίτητο για τους υπόλοιπους της εκκλησίας.

«Κανείς δεν ανέβηκε στον ουρανό»

Δεν δόθηκαν ουράνιες υποσχέσεις στους πιστούς υπηρέτες του Θεού πριν από την Πρώτη Παρουσία του Ιησού· και ο ίδιος ο κύριος καθιστά σαφές ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή κανείς δεν είχε πάει στον ουρανό. Παραθέτουμε τα λόγια του Ιησού: «Κανείς δεν

ανέβηκε στον ουρανό, εκτός από αυτόν που κατέβηκε από τον ουρανό, ο Υιός του ανθρώπου.» (Ιωάννης 3:13). Οι απόστολοι του Ιησούς κατανόησαν αυτό το θέμα με σαφήνεια, καθώς ο Πέτρος, μιλώντας την ημέρα της Πεντηκοστής σχετικά με τον πιστό πατριάρχη Δαβίδ, είπε: «Διότι ο Δαβίδ δεν ανέβηκε στους ουραμούς». Πράξεις 2:34

Πολλοί πιστεύουν ότι ο Ενώχ, τον οποίο ο Θεός μετέφερε, μεταφέρθηκε στον ουρανό, αλλά δεν είναι έτσι. Προφανώς, η «μεταφορά» του Ενώχ συνίστατο απλώς στο ότι απομακρύνθηκε με τον θάνατο, χωρίς να χρειαστεί ο ίδιος να βιώσει τις διαδικασίες που συνοδεύουν τον θάνατο· και πιθανώς πριν βιώσει την οδυνηρή εμπειρία του να βλέπει άλλους να πεθαίνουν. Η αναφορά αναφέρει ότι μεταφέρθηκε ώστε «να μην δει θάνατο».

Ο Παύλος, στο 11ο κεφάλαιο της Επιστολής προς Εβραίους, περιλαμβάνει τον Ενώχ μεταξύ των πιστών του παρελθόντος, για τους οποίους είπε: «Όλοι αυτοί πέθαναν» (Εβραίους 11:5, 13). Στη Γένεση 5:24 μας λέγεται ότι ο Ενώχ «δεν υπήρχε, διότι ο Θεός τον πήρε». Μια παρόμοια έκφραση βρίσκεται στο Ιερεμίας 31:15, όπου, περιγράφοντας την κατάσταση των νεκρών παιδιών της Ραχήλ, λέει ότι «δεν υπήρχαν». Τα στοιχεία είναι λοιπόν πειστικά ότι, ό,τι άλλο και αν υπονοείται στην ιδέα της μεταφοράς του Ενώχ, αυτός δεν πήγε στον ουρανό.

Ο Ηλίας και η άμαξα

Κάποιοι υποστηρίζουν ότι ο Ηλίας πρέπει να βρίσκεται στον ουρανό, στο βαθμό που υποθέτουν ότι αναλήφθηκε στον ουρανό με άρμα. Αλλά η

καταγραφή δείχνει ότι το φλογερό άρμα απλώς χώρισε τον Ηλία από τον Ελισσαιέ. Ήταν ο ανεμοστρόβιλος που προκάλεσε την ανάληψη του Ηλία στον ουρανό. (Β΄ Βασιλέων 2:11). Πρέπει να θυμόμαστε σε αυτό το πλαίσιο ότι οι λέξεις «ουρανός» και «ουρανοί» χρησιμοποιούνται συχνά στις Γραφές για να περιγράψουν την ατμόσφαιρα που περιβάλλει τη γη ()· και προφανώς σε αυτόν τον «ουρανό» μεταφέρθηκε ο Ηλίας από τον ανεμοστρόβιλο που έθεσε τέλος στη γεμάτη περιπέτειες ζωή του. Γένεση 1:8,9,14,15,17,20· 7:11,23· Ζαχαρίας 2:6

Το γεγονός ότι στο όραμα της μεταμόρφωσης οι μαθητές είδαν τον Ηλία και τον Μωυσή δεν σημαίνει ότι αυτοί οι δύο προφήτες ήταν τότε πραγματικά ζωντανοί κάπου στον ουρανό. Κατεβαίνοντας από το Όρος της Μεταμόρφωσης, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Μην πείτε το όραμα σε κανέναν, μέχρις ότου ο Υιός του ανθρώπου αναστηθεί από τους νεκρούς». (Ματθαίος 17:9). Ένα όραμα δεν είναι πραγματικότητα. Ο Πέτρος είδε ένα όραμα με ακάθαρτα ζώα που κατέβαιναν από τον ουρανό μέσα σε ένα σεντόνι, αλλά δεν ήταν πραγματικά ζώα. Ο Ιωάννης, στο νησί της Πάτμου, είχε μια σειρά οραμάτων στα οποία κάθε είδους αντικείμενα, έμβια και άψυχα, εμφανίζονταν μπροστά του σε ένα μεγάλο ιστορικό πανόραμα δύο εποχών, αλλά κανένα από τα πράγματα που είδε δεν ήταν πραγματικότητα. Έτσι, οι μαθητές είδαν ένα όραμα στο οποίο εμφανίστηκαν ο Μωυσής και ο Ηλίας, όμως και οι δύο αυτοί προφήτες κοιμόντουσαν στον θάνατο, και εξακολουθούν να

κοιμούνται μέχρι σήμερα, και θα κοιμούνται μέχρι την ανάσταση. Εβραίους 11:35,39,40

Αυτό το όραμα της μεταμόρφωσης αφορούσε τη βασιλεία του Χριστού όταν θα εγκαθιδρυθεί για να βασιλεύει πάνω στη γη. Όλοι οι αληθινοί Χριστιανοί, που τότε θα έχουν υψωθεί στην ουράνια δόξα, θα βασιλεύουν μαζί με τον Χριστό, με σκοπό αυτής της βασιλείας να ευλογήσει την ανθρωπότητα γενικά με υγεία και ζωή πάνω στη γη. Θα είναι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου που θα αποκατασταθεί ο παράδεισος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Πού βρίσκεται ο παράδεισος;

Πολλοί άνθρωποι χρησιμοποιούν τις λέξεις «παράδεισος» και «ουρανός» σαν να ήταν συνώνυμες, και συνήθως και οι δύο όροι θεωρούνται ότι αναφέρονται σε μια κατάσταση ή ένα μέρος πνευματικής ευδαιμονίας, πολύ μακριά από αυτόν τον υλικό κόσμο της αμαρτίας και του θανάτου. Και πιστεύεται ότι όλοι οι καλοί χριστιανοί πηγαίνουν σε αυτό το μέρος αμέσως μετά το θάνατο. Υπάρχουν, ωστόσο, κάποιοι που κάνουν διάκριση μεταξύ παραδείσου και ουρανού, υποστηρίζοντας ότι ο πρώτος είναι ένα είδος ενδιάμεσης κατάστασης στην οποία εισέρχονται σχεδόν όλοι μετά το θάνατο, και όπου παραμένουν μέχρι την μελλοντική ημέρα της κρίσης, οπότε θα μεταφερθούν είτε σε έναν ουρανό ευδαιμονίας, αιώνιας διάρκειας, είτε σε μια κόλαση βασανιστηρίων, η οποία επίσης θα είναι ατελείωτη.

Μια προσεκτική μελέτη των Γραφών δείχνει ότι οι παραπάνω απόψεις είναι εσφαλμένες και ότι αυτή η παρανόηση δεν είναι παρά μια ακόμη ένδειξη της προσπάθειας του αρχι-απατεώνα να ενισχύσει το αρχικό του ψέμα: «Σίγουρα δεν θα πεθάνετε». Αν οι νεκροί είναι νεκροί, όπως έχουμε ανακαλύψει ότι διδάσκουν τόσο σαφώς οι Γραφές, τότε όσοι πεθαίνουν δεν είναι δυνατόν να διασκεδάσουν, είτε στον παράδεισο είτε στον ουρανό.

Η λέξη «παράδεισος» σημαίνει, κυριολεκτικά, κήπος ή πάρκο. Χρησιμοποιείται σωστά και σύμφωνα με τις Γραφές για τον Κήπο της Εδέμ, από τον οποίο ο άνθρωπος εκδιώχθηκε λόγω της

αμαρτίας. Στο Ιεζεκιήλ 36:34,35 ο προφήτης υποδεικνύει ότι η κατάσταση του Κήπου της Εδέμ πρόκειται να αποκατασταθεί στη γη, κάτι που, σύμφωνα με τη μαρτυρία του αποστόλου Πέτρου στην Πράξη 3:20,21, αποτελεί επίσης την ενωμένη διακήρυξη όλων των αγίων προφητών του Θεού. Ο Πέτρος εδώ αναφέρεται στην περίοδο κατά την οποία πρόκειται να ολοκληρωθεί η αποκατάσταση του γήινου παραδείσου ως «καιροί αποκατάστασης των πάντων».

Εξετάζοντας προσεκτικά τα λόγια του αποστόλου, θα παρατηρηθεί ότι η περίοδος της «αποκατάστασης» θα ακολουθήσει τη δεύτερη έλευση του Χριστού - «τον οποίο ο ουρανός πρέπει να δεχτεί μέχρι τους καιρούς αποκατάστασης των πάντων». Εάν, λοιπόν, ο παράδεισος πρόκειται να είναι μια παγκόσμια κατάσταση ευτυχίας και τελειότητας εδώ στη γη, όχι μόνο δεν υπήρχε κατά την εποχή της Πρώτης Παρουσίας του Ιησού, αλλά, σύμφωνα με τα λόγια του Πέτρου, δεν θα γίνει πραγματικότητα μέχρι να επιστρέψει ο Χριστός και να ιδρύσει τη βασιλεία Του.

Ο ληστής στον παράδεισο

Τι εννοούσε ο Ιησούς με την υπόσχεσή του στον ληστή στο σταυρό; Η δήλωση του Ιησού, «Θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο», είναι απάντηση στο αίτημα του ληστή: «Κύριε, θυμήσου με όταν έρθεις στη βασιλεία σου» (Λουκάς 23:42). Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι ο ληστής γνώριζε πολλά για την προτεινόμενη βασιλεία του Μεσσία. Δεν ήταν απαραίτητο να γνωρίζει πολλά γι' αυτήν για να κάνει

ένα τέτοιο αίτημα. Η επιγραφή που ήταν αναρτημένη πάνω από το κεφάλι του κύριου έδειχνε σαφώς ότι ισχυριζόταν ότι ήταν βασιλιάς· και ενώ εκείνη τη στιγμή δεν φαινόταν ότι ο Ιησούς θα ήταν ποτέ σε θέση να ασκήσει βασιλική εξουσία ή να βοηθήσει κανέναν, ο ληστής σίγουρα σκέφτηκε ότι δεν θα έβλαπτε να δείξει ένα βαθμό σεβασμού και αναγνώρισης προς αυτόν τον υποτιθέμενο εγκληματία βασιλιά, ζητώντας να γίνει δεκτός στη βασιλεία του.

Αυτή η χειρονομία φιλικότητας εκ μέρους του ληστή, που προκλήθηκε από μια απλή επιθυμία η οποία οδήγησε στο αίτημά του « », έγινε αντικείμενο της απάντησης του Ιησού και μετατράπηκε από αυτόν σε μια ζωντανή, λαμπερή υπόσχεση: «Θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο». Το ότι η απάντηση του Ιησού είχε ως σκοπό να αναγνωρίσει την ορθότητα του αιτήματος του ληστή υποδηλώνεται από τη χρήση της λέξης «αληθώς»· με άλλα λόγια, το αίτημά σου είναι σε αρμονία με το θεϊκό σχέδιο. Είμαι Βασιλιάς, θα έχω ένα βασίλειο, και θα σε θυμούνται σε αυτό το βασίλειο – «Θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο».

Το γεγονός ότι το βασίλειο του Ιησούς δεν είχε ακόμη ιδρυθεί τη στιγμή που έδωσε αυτή την υπόσχεση στον ληστή είναι προφανές από το ότι δίδαξε στους μαθητές του να προσεύχονται: «Ελθέτω η βασιλεία σου. Γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθαίος 6:10). Αυτή η εμπνευσμένη προσευχή όχι μόνο τονίζει το γεγονός ότι η Μεσσιανική βασιλεία δεν ήταν τότε πραγματικότητα, αλλά επιβεβαιώνει επίσης τη σκέψη

που έχουμε ήδη ανακαλύψει, δηλαδή ότι όταν έρθει, θα είναι ακριβώς εδώ στη γη.

Ο ληστής, λοιπόν, ζήτησε μια γήινη ευλογία, και η απάντηση του Ιησού υποσχέθηκε μια γήινη ευλογία. Αυτές οι γήινες ευλογίες του αποκατεστημένου παραδείσου υπό τη διοίκηση της Μεσσιανικής βασιλείας θα είναι διαθέσιμες για όλη την ανθρωπότητα όταν θα έρθουν οι καιροί της «αποκατάστασης». Μέχρι τότε, όμως, ο φιλικός ληστής, καθώς και όλοι όσοι βρίσκονται στους τάφους, πρέπει να περιμένουν τις υποσχεθείσες ευλογίες – να περιμένουν στον ύπνο του θανάτου, μέχρι το πρωί της νέας ημέρας της γης, όταν θα ξυπνήσουν από τη φωνή του Υιού του ανθρώπου. Ιωάννης 5:28

Τι εννοούσε, λοιπόν, ο Ιησούς με την έκφραση «σήμερα» στην υπόσχεσή του προς τον ληστή στον σταυρό; Η φαινομενική δυσκολία στην εναρμόνιση αυτού του αποσπάσματος με τη γενική μαρτυρία των Γραφών σχετικά με την κατάσταση των νεκρών προκλήθηκε από την λανθασμένη τοποθέτηση της κόμματος σε ορισμένες μεταφράσεις της Βίβλου. Τα πρωτότυπα, εμπνευσμένα κείμενα της Βίβλου δεν είχαν καθόλου σημεία στίξης, επειδή η στίξη δεν είχε εφευρεθεί εκείνη την εποχή. Η στίξη, στην πραγματικότητα, είναι σχετικά σύγχρονης προέλευσης, καθώς εισήχθη στη λογοτεχνία μόλις πριν από μερικές εκατοντάδες χρόνια.

Οι μεταφραστές της Βίβλου, πιστεύοντας, όπως σχεδόν ολόκληρος ο θρησκευτικός κόσμος, ότι η στιγμή του θανάτου είναι η στιγμή της μετάβασης

στην ουράνια ευδαιμονία, εισήγαγαν το κόμμα σε αυτό το απόσπασμα για να το κάνουν να συνάδει με τα θεολογικά τους δόγματα. Αλλάζοντας απλώς τη θέση αυτού του κόμματος, αντλούμε τη σωστή σκέψη από το κείμενο: «Αληθώς σου λέγω σήμερα, θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο». Έτσι ο κύριος αποκαλύπτει την έμμεση εμπιστοσύνη που είχε στο σχέδιο του Ουράνιου Πατέρα για αυτόν.

Το «σήμερα» στη δήλωση του Ιησού ήταν μια μέρα κατά την οποία, από ανθρώπινη άποψη, φαινόταν αδύνατο να αποκτήσει ποτέ βασίλειο. Αλλά η πίστη του κύριου ήταν τόσο μεγάλη που ήταν σε θέση, με πλήρη εμπιστοσύνη, ακόμη και σε μια εποχή που κάθε φυσική περίπτωση αμφισβητούσε την ελπίδα του, να διαβεβαιώσει τον ληστή κατηγορηματικά και θετικά ότι πράγματι θα υπήρχε ένα Μεσσιανικό βασίλειο – ο παράδεισος επρόκειτο να αποκατασταθεί, και αυτός θα βρισκόταν εκεί και θα είχε την ευκαιρία να απολαύσει τις ευλογίες του.

Ο Παύλος αρπαγμένος στον Παράδεισο

Στη Β΄ Κορινθίους 12:1-4, ο Παύλος αναφέρει ένα όραμα στο οποίο «αρπάχθηκε στον παράδεισο». Αυτό, όπως εξηγεί ο απόστολος, ήταν ένα «όραμα» και δεν υπονοεί καθόλου ότι ο παράδεισος υπήρχε τότε πραγματικά. Ο απόστολος εξηγεί ότι στο ίδιο αυτό όραμα αρπάχθηκε επίσης στον «τρίτο ουρανό». Αυτή η πληροφορία μας δίνει το κλειδί για την ερμηνεία ολόκληρου του οράματος.

Ο απόστολος Πέτρος, στη δεύτερη επιστολή του, στο κεφάλαιο 3, μας μιλάει για αυτόν τον «τρίτο ουρανό» που είδε ο Παύλος στο όραμά του. Ο Πέτρος, στην πραγματικότητα, αναφέρει και τους τρεις «ουραμούς», και όχι μόνο τον «τρίτο». Εξηγεί ότι ο πρώτος από αυτούς τους ουραμούς υπήρχε πριν από τον κατακλυσμό των ημερών του Νώε και ότι καταστράφηκε την εποχή του κατακλυσμού. Αναφέρει επίσης ότι ο δεύτερος ουρανός δημιουργήθηκε την εποχή του κατακλυσμού και πρόκειται να καταστραφεί μετά τη δεύτερη έλευση του Χριστού. «Παρ' όλα αυτά», συνεχίζει ο απόστολος, «εμείς, σύμφωνα με την υπόσχεσή Του, προσδοκούμε νέους ουραμούς και νέα γη, όπου κατοικεί η δικαιοσύνη».

Αυτοί οι «νέοι ουρανοί» που προσδοκούμε θα είναι, λοιπόν, οι «τρίτοι». Ο Πέτρος μιλάει επίσης για μια «νέα γη». Είναι αυτή η «νέα γη» που ο Παύλος περιγράφει ως τον «παράδεισο» του οράματός του. Τώρα ο Πέτρος καθιστά σαφές ότι τόσο οι νέοι ή «τρίτοι» ουρανοί όσο και η νέα ή «παραδεισένια» γη πρόκειται να δημιουργηθούν, ή να έρθουν στην

ύπαρξη, μετά τη δεύτερη έλευση του Χριστού. Αυτό επιβεβαιώνει τα προηγούμενα ευρήματά μας, δηλαδή ότι ο παράδεισος δεν υπάρχει ακόμη, και ως εκ τούτου κανείς δεν μπορεί να πάει στον παράδεισο τη στιγμή του θανάτου.

Ευλογίες στον «Παράδεισο» της γης

Ο Πέτρος λέει ότι «σύμφωνα με την υπόσχεσή του» προσδοκούμε «νέους ουρανούς και νέα γη». Η «υπόσχεση» στην οποία προφανώς αναφέρεται ο απόστολος είναι αυτή του Ησαΐα 65:17-25. Ένα από τα αξιοσημείωτα στοιχεία σε σχέση με αυτή την υπόσχεση, όπως θα παρατηρηθεί κατά την ανάγνωσή της, είναι ότι με τη δημιουργία της «νέας γης» έρχεται «χαρά», το τέλος του «κλάματος», δεν θα υπάρχει πλέον «βρέφος ημερών»· οικονομική ασφάλεια, καθώς όσοι χτίζουν σπίτια «θα τα κατοικούν»· «δεν θα εργάζονται μάταια, ούτε θα γεννούν θλίψη»· πριν καλέσουν, ο Κύριος «θα απαντήσει»· «ο λύκος και το αρνί θα βόσκουν μαζί»· και τέλος, η παντοδύναμη υπόσχεση: «Δεν θα βλάψουν ούτε θα καταστρέψουν σε όλο το άγιο βουνό μου [βασιλείο], λέει ο Κύριος».

Αυτή είναι μία από τις λαμπρές υποσχέσεις της Βίβλου για το βασίλειο, καθώς ο όρος «βουνό» εδώ χρησιμοποιείται για να συμβολίσει το βασίλειο του Θεού. Είναι εκείνο το βουνό που περιγράφεται στο Δανιήλ 2:35,44,45, το οποίο θα μεγαλώσει και θα γεμίσει ολόκληρη τη γη. Είναι το βασίλειο στο οποίο θα θυμόμαστε τον ληστή στον σταυρό: το βασίλειο που θα αποκαταστήσει τις συνθήκες του παραδείσου σε όλο τον κόσμο. Τίποτα σε αυτή την προφητεία δεν υποδηλώνει ότι πρόκειται για υπόσχεση ουράνιων ευλογιών – είναι όλα γήινα.

Οι ίδιοι νέοι ουρανοί και η ίδια νέα γη αναφέρονται στην Αποκάλυψη 21:1-4, με τις ίδιες ευλογίες που υποσχέθηκαν να ακολουθήσουν την εγκαθίδρυσή

τους. Τι υπέροχες, απεριόριστες ευλογίες είναι αυτές! Παραθέτουμε: «Και ο Θεός θα σκουπίσει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους· και δεν θα υπάρχει πλέον θάνατος, ούτε θλίψη, ούτε κραυγή, ούτε πόνος· διότι τα προηγούμενα πέρασαν».

Τόσο ο Ησαΐας όσο και ο Αποκαλυπτικός συνδέουν τους «νέους ουρανούς» και τη «νέα γη» με τη «νέα Ιερουσαλήμ». Ο Παύλος, στην Επιστολή προς Γαλάτες 4:26, προσδιορίζει την εκκλησία ως αυτή την ουράνια τάξη της Ιερουσαλήμ. Η εκκλησία ονομάζεται επίσης «νύμφη» του Χριστού, και στην Αποκάλυψη 21:9,10 μαθαίνουμε ότι αυτή η «νύμφη» είναι πράγματι η «νέα Ιερουσαλήμ». Έτσι, όταν τελικά καθιερωθούν οι νέοι ουρανοί και η νέα γη, η τάξη της εκκλησίας θα έχει ήδη ολοκληρωθεί και θα βρίσκεται μαζί με τον Κύριο Ιησού ως συγκληρονόμοι μαζί Του σε αυτή τη νέα βασιλική διάταξη.

Τότε, ως νύφη Του, θα συμμετάσχουν στο ευλογημένο έργο της αποκατάστασης της ζωής σε όλους όσους θα ακούσουν και θα έρθουν στην πηγή της ζωής που θα παρέχεται τότε - «Και το πνεύμα [ο Κύριός μας Ιησούς] και η νύφη λένε: Ελάτε. ... Και όποιος θέλει, ας πάρει δωρεάν το νερό της ζωής.» (Αποκάλυψη 22:17). Αυτό το νερό της ζωής φαίνεται να βγαίνει από κάτω από τον θρόνο του Θεού και του Αρνίου – ένας όμορφος, συνδυασμένος συμβολισμός που μας λέει ότι οι ευλογίες της ζωής που θα είναι τότε διαθέσιμες θα υπόκεινται στους κυβερνητικούς κανονισμούς της νέας βασιλείας – τον «θρόνο» – και θα είναι δωρεάν για όλους όσους τις επιθυμούν, χάρη στο λυτρωτικό έργο του σφαγμένου Αρνίου. Αποκάλυψη 22:1

Οι «ουρανοί» και η «γη» είναι επίσης, φυσικά, συμβολικοί· και οι Γραφές υποδεικνύουν ότι αντιπροσωπεύουν τις δύο φάσεις του νέου βασιλείου: την ουράνια φάση που αποτελείται κυρίως από τον Ιησού και την δοξασμένη εκκλησία Του, οι οποίοι θα είναι οι πνευματικοί, αόρατοι ηγέτες στο βασίλειο· και την επίγεια φάση που αποτελείται κυρίως από τους αναστημένους αρχαίους προφήτες και άλλους άξιους του παρελθόντος, οι οποίοι πρόκειται να γίνουν «πρίγκιπες σε όλη τη γη». Ψαλμός 45:16

Ο Ιησούς είπε: «Θα δείτε τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, και όλους τους προφήτες στο βασίλειο του Θεού», και πράγματι, θα πραγματοποιηθεί η ανάσταση από τους νεκρούς και θα αποκατασταθούν στην τέλεια ανθρώπινη ζωή· και θα είναι αυτοί οι τέλειοι «πολιτικοί», εκπρόσωποι του θεϊκού Χριστού, που θα ασχολούνται άμεσα με τον κόσμο της ανθρωπότητας. Ναι, θα είναι ένα πραγματικό βασίλειο, και όταν ιδρυθεί, το αποτέλεσμα θα είναι πραγματικές ευλογίες ζωής για ολόκληρη τη δημιουργία που στενάζει.

Αυτή, λοιπόν, είναι η ελπίδα που μας προσφέρουν οι Γραφές ως παρηγοριά και στήριγμα σε καιρούς ανάγκης. Δόξα, τιμή και αθανασία, ως συγκληρονόμοι με τον Ιησού στη βασιλεία Του για όλους τους πιστούς χριστιανούς· και αποκατεστημένη ανθρώπινη ζωή σε έναν επίγειο παράδεισο για όλους τους άλλους ανθρώπους που, όταν ιδρυθεί η βασιλεία του Μεσσία, θα υπακούουν στους νόμους της και θα δέχονται «το νερό της ζωής δωρεάν».

Ευλογίες της Βασιλείας

Τι λαμπρή εποχή ευλογιών θα προσφέρει αυτή η θεία βασιλεία στον κόσμο που πάσχει από την αμαρτία, ως απάντηση στην προσευχή: «Ελθέτω η βασιλεία Σου. Γενηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανών και επί της γης»! Πράγματι, θα είναι μια νέα οικονομία. Οι αλλαγές από τη μία οικονομία στην άλλη στο παρελθόν ήταν αξιοσημείωτες και εμφανείς, αλλά αυτή η αλλαγή θα είναι η πιο εξέχουσα και γεμάτη γεγονότα από όλες, επειδή θα σημαίνει μια μεταφορά της παγκόσμιας κυριαρχίας από τη βασιλεία του θανάτου του Σατανά στη βασιλεία της ζωής του Μεσσία· από τη δεισιδαίμονη λατρεία ψεύτικων θεών στη λογική λατρεία του Ιεχωβά, του αληθινού Θεού, και του Χριστού, του Υιού Του, του Λυτρωτή και Ζωοδότη του κόσμου.

Η ίδια η σκέψη τέτοιων αλλαγών με τόσο μεγάλη εμβέλεια θα ήταν συγκλονιστική για την πίστη, αν δεν υπήρχε η συνειδητοποίηση ότι έχουν υποσχεθεί και προγραμματιστεί από τον Παντοδύναμο Θεό και Δημιουργό του σύμπαντος, ο οποίος είναι εξίσου ικανός να αναστήσει τους νεκρούς στη ζωή, μέσω του Υιού του, όπως ήταν ικανός να δημιουργήσει τη ζωή εξ αρχής. Και τι θέαμα θα είναι αυτό – ολόκληρο το ανθρώπινο γένος να επιστρέφει στον Θεό και στη ζωή με τραγούδια αιώνιας χαράς στα χείλη και στις καρδιές του! Α, ναι, «θα αποκτήσουν χαρά και ευφροσύνη, και η θλίψη και ο στεναγμός θα φύγουν μακριά». Ησαΐας 35:10

Η θλίψη και ο στεναγμός φαίνονται τώρα αδιαχώριστα από την ύπαρξή μας, όμως η θεία

υπόσχεση είναι ότι θα «εξαφανιστούν». Η αμαρτία, η ασθένεια και ο θάνατος έχουν αποτελέσει τις αιτίες όλης της θλίψης στον κόσμο, και αυτοί οι «εχθροί» της ανθρωπότητας πρόκειται να καταστραφούν από τη βασιλική δύναμη του Μεσσία. Έτσι, αν και το κλάμα με σάκο και στάχτη έχει διαρκέσει καθ' όλη τη διάρκεια της μακράς νύχτας της κυριαρχίας της αμαρτίας και του θανάτου, η χαρά περιμένει τη στενάζουσα δημιουργία στο Χιλιετές πρωί που τώρα σύντομα θα ξημερώσει. Τότε τα δάκρυα θα σκουπιστούν από όλα τα πρόσωπα, και ομορφιά θα δοθεί αντί για στάχτη, και έλαιο χαράς αντί για πνεύμα βαρύτητας.

Στον Ησαΐα 25:6-9 ο προφήτης μας δίνει μια προφητική περιγραφή της νέας βασιλείας, όταν οι συνθήκες του παραδείσου θα αποκατασταθούν παγκοσμίως, και ένα μέρος της αυτής της προφητείας δηλώνει ότι ο Θεός θα «καταπιεί τον θάνατο με νίκη». Στην 1 Κορινθίους 15:54 ο Απόστολος Παύλος παραθέτει αυτή την υπόσχεση και εξηγεί ότι θα εκπληρωθεί μετά την εξύψωση της εκκλησίας στην αθανασία μαζί με τον Κύριό της. Μία από τις αρχικές υποσχέσεις για τις ευλογίες της βασιλείας δόθηκε στον Αβραάμ, στην οποία ο Θεός του είπε ότι μέσω του σπέρματός του θα ευλογηθούν όλες οι οικογένειες της γης.

Στην Επιστολή προς Γαλάτες 3:8, 16 και 27-29, ο Παύλος εξηγεί ότι η εκπλήρωση της υπόσχεσης που δόθηκε στον Αβραάμ θα έρθει μέσω του Χριστού και της δοξασμένης Εκκλησίας Του, των πιστών ακόλουθων Του αυτής της εποχής. Αυτός, λοιπόν, είναι ο λόγος για τον οποίο οι παραδεισένιες

συνθήκες ζωής και ευτυχίας δεν έχουν ακόμη αποκατασταθεί στη γη· δηλαδή, οι οπαδοί του Χριστού αυτής της εποχής, οι οποίοι πρόκειται να μοιραστούν την ουράνια κατοικία Του και να γίνουν συγκληρονόμοι μαζί Του στη διανομή των ευλογιών της ζωής στον κόσμο, πρέπει πρώτα απ' όλα να επιλεγούν και να προετοιμαστούν για την υψηλή θέση τους στο βασίλειο.

Τα σημάδια των καιρών δείχνουν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι ζούμε στο τέλος αυτής της εποχής, όταν το έργο της επιλογής της Εκκλησίας του Χριστού έχει σχεδόν ολοκληρωθεί. Αυτό σημαίνει ότι το «γλυκό μέλλον» της χρυσής εποχής των ευλογιών του κόσμου πλησιάζει πλέον, ότι σύντομα η σκοτεινή νύχτα του θρήνου θα δώσει τη θέση της σε ένα πρωινό γεμάτο τραγούδια. Τι χαρούμενη εποχή θα είναι εκείνη, όταν οι κηδεείς δεν θα είναι πλέον στην ημερήσια διάταξη, αλλά στη θέση τους θα έρθει η ευτυχισμένη επανένωση φίλων και συγγενών που κάποτε αγαπήθηκαν, αλλά χάθηκαν για λίγο με τον θάνατο – μια επανένωση που θα είναι μόνιμη για όλους εκείνους που τότε θα υπακούουν στους νόμους εκείνου του θείκου βασιλείου, και μέσω της υπακοής θα γίνουν μέτοχοι των αποκαταστατικών δυνάμεων του θείκου Χριστού και της δοξασμένης νύφης Του (). Αποκάλυψη 22:17

Κανένα πλάσμα της λυτρωμένης φυλής δεν θα είναι πολύ χαμηλό για να φτάσει η θεία χάρη μέσω της παντοδύναμης και ευλογημένης δράσης του βασιλείου. Καμία εξευτελιστική κατάσταση λόγω αμαρτίας δεν θα είναι τόσο βαθιά ώστε να μην μπορεί να την κατανοήσει το χέρι της ευσπλαχνίας, για να

σώσει την ψυχή που αγοράστηκε με αίμα· κανένα σκοτάδι άγνοιας και δεισιδαιμονίας δεν θα είναι τόσο πυκνό σε καμία καρδιά, ώστε το φως της θείας αλήθειας και αγάπης να μην διαπεράσει τη σκοτεινιά της και να της φέρει τη γνώση της χαράς και της ευφροσύνης της νέας ημέρας και την ευκαιρία, μέσω της υπακοής, να μοιραστεί τις ευλογίες της. Καμία ασθένεια που μπορεί να προσβάλει και να μολύνει το φυσικό σύστημα δεν θα είναι πέρα από τον άμεσο έλεγχο του Μεγάλου Ιατρού. Και καμία παραμόρφωση ή ψυχική ασθένεια δεν θα είναι σε θέση να αντισταθεί στο θεραπευτικό του άγγιγμα.

Αλλά ας μην υποθέσει κανείς ούτε για μια στιγμή ότι αυτό σημαίνει καθολική συμφιλίωση και σωτηρία κάθε ατόμου, ανεξάρτητα από την υπακοή του στους νόμους του νέου βασιλείου· διότι οι Γραφές δεν διδάσκουν καμία τέτοια άνευ όρων σωτηρία. Στην Πράξη 3:20-23 ο απόστολος μας μιλάει για τον ερχόμενο καιρό της αποκατάστασης που ο Θεός έχει υποσχεθεί μέσω του στόματος όλων των αγίων προφητών Του, αλλά καθιστά σαφές ότι η λήψη αυτών των ευλογιών από το άτομο θα εξαρτηθεί από την υπακοή σε «εκείνον τον προφήτη», τον θεϊκό Χριστό. Λέει: «Θα συμβεί, ώστε κάθε ψυχή, που δεν θα ακούσει εκείνον τον προφήτη, θα καταστραφεί από τον λαό».

Ο Παύλος έθεσε το ερώτημα πώς μπορεί κάποιος να πιστέψει στον Χριστό αν δεν έχει ακούσει για αυτόν. Πράγματι, κανείς δεν θα σωθεί ή χαθεί λόγω της άγνοιάς του. Οι Γραφές διδάσκουν ότι κανείς δεν θα καταστραφεί σε αυτό που ο Αποκάλυπτικός περιγράφει ως «δεύτερο θάνατο» έως ότου, μέσω

μιας σαφούς γνώσης της αλήθειας, έχει έχει πλήρη ευκαιρία να πιστέψει και να υπακούσει. Για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός, το σχέδιο του Θεού προβλέπει μια αφύπνιση όλων όσων κοιμούνται στον θάνατο. Αυτή η αφύπνιση αναφέρεται από τον Παύλο όπου λέει στην 1 Τιμόθεο 2:3,4 ότι είναι θέληση του Θεού να «σωθούν» όλοι, όχι να σωθούν αιώνια, αλλά να σωθούν από τον ύπνο του θανάτου, ώστε να φτάσουν στη γνώση της αλήθειας, ιδιαίτερα της αλήθειας σχετικά με το δώρο του Θεού, τον Υιό Του, ως Λυτρωτή τους. Αλλά η αιώνια ζωή θα είναι το ευτυχές μερίδιο μόνο εκείνων που, όταν φωτιστούν, «πιστεύουν» σ' Αυτόν. Αυτό το όριο της χάρης του Θεού δηλώνεται σαφώς στο Κατά Ιωάννη 3:16: «Διότι ο Θεός εφίλασε τον κόσμο, ώστε έδωκεν τον μονογενή Υιό του, διά να μη απολεσθή πάντα όσοι πιστεύουν σ' Αυτόν, αλλά να έχουν ζωήν αιώνιον».

Δεν είναι δική μας δουλειά να εικάζουμε πόσοι, ή πόσοι λίγοι, θα απορρίψουν τη χάρη του Θεού κατά τη διάρκεια της Χιλιετικής περιόδου, όταν το αγνό μήνυμα της αλήθειας θα καλύψει τη γη. Οι παρούσες συνθήκες δεν μας προσφέρουν κανένα κριτήριο με το οποίο να κρίνουμε, επειδή ο κόσμος αυτή τη στιγμή είναι τυφλωμένος από τις παραπλανητικές επιρροές του μεγάλου απατεώνα, του Σατανά. Είναι λάθος να υποθέτουμε ότι όλοι όσοι ζουν σε απόσταση που ακούνε τις καμπάνες των εκκλησιών έχουν μια δίκαιη ευκαιρία να γνωρίσουν τον Χριστό και να πιστέψουν σ' αυτόν, επειδή υπάρχουν τόσες πολλές αντικρουόμενες καμπάνες εκκλησιών. Οι ίδιες οι εκκλησίες είναι απελπιστικά διαιρεμένες ως προς το τι συνιστά αλήθεια· και αν οι τυφλοί οδηγούν τους

τυφλούς, τι μπορούμε να περιμένουμε παρά το ότι και οι δύο θα πέσουν στο χαντάκι της σύγχυσης και της αμφιβολίας. Έτσι ακριβώς είναι.

Αλλά στην αρχή της περιόδου της βασιλείας, κατά την οποία ο ληστής στον σταυρό ζήτησε να τον θυμηθούν, ο Σατανάς, ο αρχι-απατεώνας της ανθρωπότητας, θα δεθεί. (Αποκάλυψη 20:1,2). Η άνοδος στην εξουσία του Μεσσία παρομοιάζεται από τον προφήτη με την ανατολή του ήλιου, ο νέος Βασιλιάς της γης αποκαλείται «Ήλιος της Δικαιοσύνης», ο οποίος θα ανατείλει με δυνάμεις υγείας και ζωής, διασκορπίζοντας τις ομίχλες του σκότους και της δεισιδαιμονίας, και φωτίζοντας τον κόσμο με το αληθινό Ευαγγέλιο της αγάπης του Θεού. Μαλαχίας 4:2

Αυτή θα είναι η στιγμή που όλοι θα έχουν μια γνήσια ευκαιρία να αποδείξουν την πίστη τους στις θεϊκές αρχές της δικαιοσύνης που θα εκφράζονται τότε στις ρυθμίσεις του μεσσιανικού βασιλείου, έχοντας το προνόμιο να κατοικούν αιώνια σε αυτόν τον αποκατεστημένο επίγειο παράδεισο. Όσοι δεν πιστεύουν και δεν υπακούν, σύμφωνα με τις Γραφές, θα «εξολοθρευθούν από τον λαό». Πράξεις 3:23

Έτσι, θα έρθει η βασιλεία του Θεού, και θα γίνει το θέλημά Του επί της γης, όπως γίνεται στον ουρανό. Έτσι, ο Χριστός θα βασιλεύει ως αντιπρόσωπος του Πατέρα, έως ότου καταστρέψει κάθε ανταγωνιστική εξουσία και δύναμη, και κάνει κάθε γόνατο να λυγίσει και κάθε γλώσσα να ομολογήσει τη σοφία, τη δικαιοσύνη, την αγάπη και τη δύναμη του Θεού Πατέρα.